This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Digitized by Google

UNIVERS
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

GEDICHTEN

Van

J. v. BROEKHUIZEN,

En

J. PLUIMER.

T'AMSTERDAM,

By *Hieronymus Sweerts*, in de Beursſtraat, 1677.

Digitized by Google

Aanden Weledelen HEER,

HEER

DIEDRIK BUYSERO,

Heer van Heeraartsheiningen &c.

Deken der Kollegiale Kercke van ſinte Ka-
taryn in Eindhoven, Raad in't Edelmogende
Kollegie ter Admiraliteit, op de Maaze &c.

MYN HEER.

DE verzekering die ik hebbe van U Weledts. edelmoedigen aart, port my om dit kleene werk onder haare beſcherminge in 't licht te geeven. De grondige kenniſſe, en liefde die U Weledt. omtrent de

dicht-

dichtkonſt heeft., zullen (derf ik my belooven) borgen blyven voor 't beſtaan.

Hero en Leander, pronkende reets met U Weled's vaerzen, mogen met recht zeggen:

Wy draagen uwe naam op 't voorhoofd, als een ſchild,
Daar laſter te vergeefs haar bittre gal op ſpilt.

By wien zal ik dan meerder geruſtheid, by wien meerder veiligheid vinden? ik heb my ook verſtout neffens de myne in 't licht te geeven eenige vaerzen van den Heer J. v. Broekhuizen, *die hy zo hier, als elders, daar hem het oorlogslot plantte meeſt op myn verzoek heeft gemaakt.* 'T *zal hem aangenaam weezen om den opziender die ik my vermeet daar over te ſtellen. Zyne Latynſche ſchriften, na de getuigeniſſe van U Weledt. en andere geleerden, moogen neffens die van de eerſte onzer eeuw geplaatſt werden. Hier toont hy ook niet vervremt te zyn van zyn moederlyke taale. Loons genoeg zullen de zyne, in zonderheid de myne hebben, zooze U Weledt. konnen behaagen, en wat er aan mogt ſcheelen, vertrouw ik, zal de vriendſchap voldoen. Op die hoop heb ik dit derven ondernemen; en achte my verder gelukkig van te mogen tekenen*

MYN HEER,

U Weledts Onderdanigſten Dienaar

J. PLUIMER.

Digitized by Google

GEDICHTEN

van

J. v. BROEKHUIZEN.

VELDMAN en ZWAANTJE.

V. HOe lange Zwaantje, zult gy Veldman laten lopen
Om uw genegentheid voor zijne dienſt te kopen?
Hoe lang zal Veldman noch vertwyffelen van ſmert,
Eer hy deelachtig word aan u en aan uw hert?
Of is het groot vermogen
Van die welluſtige oogen,
Het gouddraad van dat hair, het purper van die mond
Om ons te quetzen u alleenlyk vergont?
De roosjes van die kaken,
Om in onlesbaar vuur ons herders te doen blaken?
Die gladde boezem, daar vrou Venus hof op houd,
Om ons te branden, en te blyven even koud?
Gedenckt, Natuur heeft u die ſchatten niet gegeven
Om onbezien te leven,
Om 't leven dat gy leid
Dus afgezondert te beſtêen in eenzaamheid.

Al

Digitized by Google

Al had de ſchoonheid willen
Aan u alleen haar gunſt en uiterſt pogen ſpillen,
En gy die rykdom in een enge kamer ſloot;
'tWas onverſchillend' of gy levend waard, of dood.
Der beſte dingen luſt beſtaat alleen in 't bruiken;
En 't ſchoonſte fruit verrot, als 't niemand af magh (pluiken
Beziet d'eerwaarde Zon,
Die luſt en levens bron:
Hoe mild zijn zijne ſtralen
In 't klimmen en in 't dalen!
Hy deelt zijn goedheid mêe
Aan menſchen en aan vee,
Aan velden, en aan boomen,
Aan't zwoord der bergen, en de kriſtallyne ſtromen.
De ſterren, die by naght daar boven ſchildwagt ſtaan,
Vermanen u uw pligt met vlijtig voor te gaan.
Dees blijde bron, die zo goedaardig op komt ſchieten,
Is blyd', om dat hy m ag het dorſtig kruid begieten.
Ja alles, wat de Zon beſchout van 't blauw gewelf,
Zou treuren, was het maar geſchapen voor zich zelf.
En in dit ganſche rond is niet een ding te vinnen,
Behalven u alleen, dat wars is van het minnen;
Behalven u alleen, die my 't genot benyd
Van uwe zoetſte tyd,
En buiten zelſchap zoekt uw dagen af te leven.
Z. Gy herders altemaal zijt worderlyk bedreven
Om d'arme meiskens, die, als ik, zijn ſlegt en regt,
Te doen geloven wat uw loze tong al zegt.

Doch

Digitized by Google

Doch zoo gy over my u zelf gingt ondervragen,
Geen reden, Veldman, vond gy over my te klagen:
Want ſchoon ik zeer wel weet,
Hoe 't menig meiske ſpeet
En al te laat beroude
Datze al te veel betroude;
Daar vaak valshertigheid en mins verradery
D'onnozele beſchreid; u hield ik altyd vry.
En ſchoon de vryers in hun woord zo trouloos vallen,
U heb ik aangezien voor trouſte van hen allen.
Ook hebt gy wel gemerkt uit wezen en uit praat
Dat ik u niet en haat.
Waarom dan zonder oorzaak
Neemt gy den hemel en de ſterren tot uw voorſpraak?
En leeft met bronnen raad?
V. Wat is doch liefde die in woorden ſlegts beſtaat?
Is myn geluk zoo groot ('t geen ik niet kan bezinnen)
Dat ik uw hert kon winnen
En mint gy my; waarom
Geniet ik aan uw hert geen grooter eigendom?
Of kan 't beſtaan in reden
Dat ik my ſtel te vreden
Alleen op 't bloot gelaat
Van u, wanneer gy zegt dat gy my niet en haat?
Leert onderſcheid eens maken
In woorden en in zaken:
En zoo gy oit in myne dienſt behagen vond,
Maekt dat uw meining overeenſtemd met uw mond.

Z. Indien het min is, (als ik u heb horen zeggen)
Genegentheid aan die men lieft te koſt te leggen;
En dat genegentheid in het gemoed beſtaat;
Zoo weet ik niet waarom uw wenſchen verder gaat.
Want, om in beter gloed die vlammen te doen leven,
Kan 't logge lyf niet geven:
Ja mindert veeltyds, by gebrek en onbeſcheid,
Het zuiverſte vermaak dat in de liefde leid.
Ook is de reinheid en het maagdelyke wezen
Te koſtelyke pand om ons zoo af te lezen.
Gelyk een bloempje, dat
Haar vers ontloken ſchat
Haar ongerepte jeugd in afgelegen hoven
Voelt groeyen van den dau, en van den hemel ſtoven,
Daar 't vrugtbare aardryk niet dan bolle windjes kent,
Van vee nog ploeg geſchend;
Aan welkers lekkerny en friſheid zich vergapen
De maagden en de knapen:
Zoo draa 't gehandelt wort
Het hooft laat hangen, en al treurende verdort,
Hoe zeer 't wel eer behaegde
Aan knapen en aan maagden,
Zoo is een vryſter, die van honderd aangezogt
In hondert andren luſt, om haar te zoeken, brogt;
Zoo draaze haar friſſe leden
Aan eene gaat beſteden,
En geeft haar zelf ten buit,
'T oppaſſen is gedaan, en 't ganſche hof heeft uit.

V. Wat

V. Wat is een maagd by 't pryken
Der bloempjes te gelyken?
Beſchout dien wynſtok, die in weduwlijke ſtaat
Op d'aarde kruipt, en in het bloote veld vergaat,
Noch milde druiven teelt, noch ſich weet op te regten.
Indienze haar arm om een olmboom komt te vlegten,
Schoon boer noch herder naa haar eenzaamheid nu
Dan zalze zijn bemaalt (taalt,
Met witte bloeſſem, en met glans van groene blåaren:
Dan zalze haar vreugt zien gåaren
Van boer en herder, die met dankbaarlyke vreugd
Zijne arbeid in de ſmaak van 't edel nat verheugt.
Zoo is een vryſter, die behorelyk gebeden
Zich aan haar wederpaar gewaardigt te beſteden,
Wanneer bequame tijd zijn hulp komt bieden an:
Veel liever is zy dan
Aan vader en aan man,
En blijde moeder van bekorelijke vrugten.

Z. Die vrugten doen my dugten,
Dat dees' myn lente (daar gy nu van roemt zoo veel)
De gryze winter valle ontydelyk ten deel:
Dat 't roosje van myn jaren
De ſtam begeve, en ik de diſtels moet bewaren:
Gelyk de bomen, die met al te milde ſchoot
Haar pronk verliezen, en zig zelven dragen dood
Ook heb ik geen gevallen
Aan 't ongezoute mallen

'T geen ik vaak heb gezien
By jong getroude liên.
Die hunne doorheid gaan ten toon voor ider ſtellen.
V. Gy zoekt my wat te quellen,
Om my te toonen de gezwindheid van uw geeſt.
Gy, die zoo net zijt en aanminnelyk van leeſt,
Indien uw moeder zich geſpeent had van dit mallen,
(Gelyk gy't noemen wilt) wat waart gy? niet met allen.
Nu zietze in het beeld
Van haare ſchoonheid, die door al uw leden ſpeelt:
En uw begaafthêen, die het ganſche dorp behagen,
Voldoen met woeker het verloop van haare dagen.
Zoo wenſcht Latona niet,
Wanneerze haar zelven ziet,
Om 't lieffelyke wezen
Daar zy Jupyn mêe wonde, en weder kon genezen.
Nu heeft zy niet van doen
De gloed der oogen, noch der wangen vermiljoen.
Maar zy verblijd zich alsze haar dochter by de bergen,
Met tuiten ongeſnoert, een ſchuiment ſwyn ſiet tergen:
Daar Berggodinnen meer dan duizend omme ſtaan,
En geen zoo ſchoon is noch zoo ryzig als Diaan.
Ook was het onbeſuift, de bomen te verwoeſten,
Om dat de winter dog hun vrolyk loof komt oeſten;
De bloemen af te ſlaan,
Om datze kort vergaan;
De bruine kers te knotten
En blonde peer, om dat zy ligtelyk verrotten,

Gy

Gy, Zwaantje, ſchynt bynaa te ſtaan op deze trap,
En oeffent in u zelf dierbare vyandſchap.
Maar wat genugjes, wat vermaakjes zoud gy vinden,
Wat vreugden zonder tal, indien gy ſlegts beminde!
Indien verkeerde drift uw zinnen niet weerhiel,
En gy aanvaarde de regering van myn ziel.
Hoe zouden ſmelten wy in wederzijds vernoegen,
Kon eens de Huwlyksgod ons' herten zamen voegen
Gy weet, hoe lange tyd
Dat ik heb om uw gunſt en wedermin gevryd:
Wat ſmert ik heb geleden,
Wat tranen en gebeden
Dat u getuigen zijn van mijn opregt gemoed:
Wat vlam ik heb gevoed
In deze boezem, daar noch bloed noch aders leven
Die geen verzekering van mijn getrouheid geven.
En derf ik hopen aan uw minnelyk gelaat
Dat myne dienſt by u niet al te euvel ſtaat,
Zoo gun my dan, myn Lusje,
Dat ik myn hert aan u verzegel met dit kusje.
Z. Zagt, Veldman, laat my gaan.
Ik hoor iets ritzelen aan 't einde van de laan.
Doch, zijt gy onvoldaan in 't geen u is gebleken,
Gy vind wel beter tyd om meer met my te ſpreken.

In Trier 21 *Augaſt.* 1676.

Digitized by Google

HAGEROOS.

Herderszang.

HIer onder lommer van bemoſte beukeboomen,
Daar 't weſte windeke de zilverblanke ſtroomen
Met zachte golfjes krult, en ſpreekt de takjes an,
Luſt my te zingen hoe verliefde Veneman
Zong van zijn Hageroos; zijn Hageroos bedreven
Op hertedievery, het zieltje van zijn leven.
Indien, Marie, deez' myn toeleg u behaagt,
Herdenk met welk een vlam gy, ongerepte maegt,
Dé brave borſt ontſtakt van hem, wiens minnetoonen
Alreeds met eeuwige eer uw' zuivre gunſten loonen.
Blaaz aan mijn geeſten met een ſtraaltje van uw geeſt:
Begunſtig myne fluit: zy twyffelt noch, en vreeſt
U met den boerſche galm des herdersdeun te groeten,
En offren haar muzyk eerbiedig aan uw voeten.
'T was over middag, en het vee noit knabb'lens moe
Herkaude 't klaver vaſt in koele ſchaduw, toe
De Jonge Veneman (daar boſſen en daar velden
Noch af wêergalmen) dus zijn ſchalke fluitje ſtelde:
O zigtbaarlyke Godt, eerwaarde Zonne ſchoon,
Dagvoerder, 's werelts oog, uit wiens vermaalde troon
In onverganklyk ligt de ſchoonheit zit te pralen,
Gehult met levend goudt, omheint met goude ſtralen:

O

O Gy, wiens minneluſt in herderlyk gewaadt
Vermomde by Admeet de waarde van uw ſtaat,
Kan herders bede, vol van minneluſt, uwe ooren
Met ootmoedt innerlyk, en diep ontzag, bekooren,
Duik, goude Zonne, duik, daar Thetis u verwagt
Om 's daags voldiende loop te ruſten in de nagt:
Ik zal te myner bêe twee zonnen uit de kimmen
Des bruinen Avonds, als gy weg zijt, op zien klimmen,
Twee zonnen zwanger van bekoorlykheit en ſchoont',
Daar Min op ſchiltwagt ſtaat, daar Venus inne woont.
Duik, goude Zonne, duik. Den avondt met haar duiſter
Lagt my veel ſchoonder toe dan uw verweende luiſter,
Dan uw verweendt gepronk, en breedgeſpreide pruik.
Ik wagt myn Hageroos. Duik, goude Zonne, duik.
Of is uw heuglyk ligt te bezig in het ſtreelen
Van 's milden aartryks ſchoot, en 't toyen der juweelen
Des konſtryke natuurs, en lokt daar lieflyk uit
De weelderige Jeugt van bloemen en van kruidt!
Of is uw oog beluſt (als ligtlyk is te giſſen)
Op 't openhertig ſchoon der treurige Narciſſen?
Of Clytie, wiens min om uwen afkeer ſterft?
Of Hiacynthen in haar eige bloedt geverft? (den
Dank, ſchoonſte zoon Jupyns, voor uw zorgvuldighe-
Maar of uw bezigheidt eens elders woud beſteden
Die ſchitterige glans (als eer Leucothöe
Uw oog, op 't flonkren van haar oogen, ſcheemren dee,
En mynde 't ligt alleen, dat alles moeſt verligten)
Tydt gun ik u genoeg tot uw verliefde pligten.

Tydt

Digitized by Google

Tydt gun ik u genoeg. Ga, Phœbus, ga vry heen.
De heldere Hageroos zal uwe plaats bekleen.
De zilvere uchtenddau zal flaauwen, en verdrogen
Op 't flikkerende ligt van haar welluſtige oogen.
Veel aangenamer dan, met draay van ſtem en keel
Zal groeten 't morgenligt de ſchelle Philomeel;
De Roos en Lely, met ontlooke blaadtjes goellik,
Opofferen haar jeugt en dankbaarheit gevoellik;
Onthalen haare komſt met liffelyker lag
De blonde Dageraat, bodinne van den dag.
En als den Avondtſter met tintelend' geflonker
Komt open ſchuiven 't kleed van 't roudragende donker,
Zal Hageroos het zwerk beſtraalen onverwagt.
Dan ſchaamt zich harer kleur de bruingekleurde nagt.
Ik zie, ik zie alreeds, met ongewoonlyk poogen
Den ganſchen hemel zich veranderen in oogen,
Dien 't eeuwig luſten zoud' aan 't blaauw gewelf te (ſtaan
En eeuwig Hageroos alleen te ſchouwen aan.
Zoud' wel dien niewen Maan de Maan gedogen kon(nen?
Of zag zy liefſt bydag in eene koets twee zonnen?
Of zou verkropte ſpyt haar treurig hert verrâan,
En zich der nagtdienſt tot in eeuwigheit ontſlaan?
Dog hodeloos is 't dat zich Cynthia bekommere.
't Is Hageroos genoeg, deez' immergroene lommeren
Te ſtooven met een ſtraal van goddelyk gezag,
Te ſcheppen met een lonk een altyd blyde dag
Voor vee, voor herders, en voor hooggetopte bergen;
Najaden met haar zang, die lieve zang te tergen,

En

Digitized by Google

En lieflyk dagen uit het pluimedragendt gildt;
Te ſtreelen met een lag de ſtroomen wuft en wildt,
Die watertanden om op 't ſpoedigſt haar t'ontmoeten,
En ſpieglen hun kriſtal in't zilver van haar voeten.
Doch ſtroomen, vogels, noch Najaden, noch het vee,
Noch herders, noch geboomt, noch berg bleef op zijn ſtee;
Zy liepen al in 't wildt, en branden ligter laagen,
Indien zy 't binnenſte zoo wel als 't buitenſt' zaagen:
Dien eed'len geeſt, gezult in gulle goedigheidt,
In wysheidt need'rig en verſtandele vroedigheidt:
Wiens aldoorvlyment ligt my gunſtig komt beſtralen,
En uit de diepe nagt des eigenliefdes halen,
Wiens deugden veelerly beloven my eerlang,
Gelyk gy daaglyks doet, een ſchoonen ondergang.
Duik, goude Zonne, 't vee verlangt vaſt naar hun ſtallen,
De ſchaduw komt van boom en bergen grooter vallen,
De Stroomgodt knikkebolt op zyn verglaazde kruik,
En d'Echo baaut my na: duik, goude Zonne, duik.

VELD-

VELDMAN.

Herderszang.

GOdinnen groenbemoſt des Amſtels (want gy weet
Van Veldmans oude min, en Zwaantjes herteleed,
Toen zy haar lieve trooſt een wijltje moeſt ontbeeren)
'K zal Zwaantjen aan uw boord dit deuntje gaan vereeren,
Dit deuntje laag van toon: zy zong 't aan uwe boord,
En 't luiſtergrage riet zei 't aan de bomen voort.
,O ſchoone Vecht, die met uw zilverklaare horens
Bewaakt den ouden pracht der Biſſchoplijke torens;
O ſchoone Vecht, in wien ik mijn behagen vin,
Gy draagt in uwen arm den hoop van mijne min.
Mijn Veldman dobbert in uw wedde, en ſtreelt met zingen
Uw Nymphen ſlibberglad, die naau zich zelf bedwingen
In d'overmaat van vreugd, en beuren op 't geluid
Groene oogen en groen hair ter glaze kamer uit,
Zoo zong in wilde zee en baren ongemeten
Arion, op de rug eens dollefijns gezeeten,
En lokte 't Godendom rontom zich, daar by zat,
En kamde met zijn ſpel de woeſte golven glad.

Maar

Digitized by Google

Maar och! uw Nymphen, och! uw Nymphen zijn de knapen,
De ſchoone knapen, bits. Zy zullen zich vergapen
Aan mijne Veldmans jeugd, aan zijne lokken blond,
Aan zijner oogen vuur, aan 't purper van zijn mond.
Neen, neen. Het heugt my wel wat Veenrijk te verhalē
Van 't knaapjen Hylas placht, en van Alcides dwalen;
Hoe hem Nychæa, dien de lent ten ooge uit ziet,
Verſtak in 't blanke nat, en dichtbegroeide riet:
Hoe hem Alcides zogt, te jammerlijk verlegen,
Door hegge, en ſtruiken, en door ongebaande wegen;
Hoe d'Echo, daar hy dol van min het woud doorliep,
Hem nabaude op zijn kreet, en Hylas, Hylas riep.
My dunkt, ik zieze alreets met hand en oogen vryen?
Hoe dugt ik, arme maagd, der Nymphen roveryen,
En dat my 't zelve, 't geen Alcides, overkom!
Breng Veldman, windeke, breng Veldman wederom.
Of zou 't hem luſten wel, in Stigtze landeryen
Te koeſteren zijn ziel in nieuwe lekkernyen?
In nieuwe liefde zich te wentelen, my tot ſtraf,
En wenden 't weiflend hert, och arm! van Zwaantjen af?
Zou hem mijn boersheid en onnozelheit vervelen?
Zou in uitheemſe pracht hy daer zijn oogen ſtrelen,
En gapen zich aan 't ſchoon der Stigtze Meisjes ſtom,
Breng Veldman, windeke, breng Veldman wederom.
Breng Veldman wederom. My paſt het, my, te branden
In dat gewenſte vuur, te wachten van die handen

Mijns levens lieve wet, te kuſſen zacht en mals
De roosjes van die mond, te hangen aan dien hals.
Maar och mijn leven! och mijn ſchat! mijn uitverkoren,
Dat niet uw Swaantjen om een ander ga verloren!
Dat niet een ander my vervreemd' mijn bruidegom!
Breng Veldman, windeke, breng Veldman wederom.
Ik zal, ô windeke, mijn teere handjes reppen
Om tijm en lely in een kransje te verſcheppen,
En huwen marjolyn aan Venus witte blom.
Breng Veldman, windeke, breng Veldman wederom.
Ik zal, ter eeren u, in 't krieken van den morgen
De zon verraſſen, en met eene mijne zorgen:
En zingen, hoe uw geur de geurige bloemen tart,
En hoe van Chloris u de minne ſloeg om 't hart:
Hoe op uw Bruiloft quam de Mei haar hooft opbeuren,
En zwol ter knoppen uit met hondertduizend kleuren,
En heete u wellekom: hoe gy van lieverlee
Haar ſtrookte, en hoe haar jeugd uw blaasjes zwoegen
deê.
Gy zult op mijne beê, zoo ras gy ze hebt vernomen,
Mijn woordjes lezen op, en fluitenze in de bomen,
In 't bosje, dat aan Pan haar oor heeft opgezeit,
En op uw adembol ten dans haar takjes leid. (men:
Dan zal in overvloed van vreugd den Amſtel zwem-
Dan roept het bos u toe, met hondert mengelſtemmen,
En 't leuterige ried, in digtgeſtuwde drom:
Breng Veldman, windeke, breng Veldman wederom.

'T KLA-

'T KLAGENDE ZWAANTJE.

Goddinnen groen bemoſt, met regt mogt ik wel
klagen,
Nu trouwelooze min, myn *Veldman* heeft ontdragen,
En heb de wint vergeefs, geſmeekt omtrent uw boord;
't Is waar, 't nieuwsgierig riet, zeid't aan de bomen
voort,
En luiſterde dit zagt: nu komt my eerſt te voren,
Eylaas! dees droeve *Maagd*, gaat door de min verloren;
En zoekt haar heil en trooſt, nog aan de ligte wind;
Die d'ongeſtadigheid, en nooit geen trou bemind.
Wee mijn bedroefde ziel, moet ik dan *Veldman* derven,
En moet ik door mijn trou, en om zijn liefde ſterven,
Moet ik door wufte min, eylaas! dan zyn veragt
En hem in weelde zien, daar ik in leet verſmagt?
Moet ik dan trooſteloos, en zonder hope zwerven?
Ag! mogt ik hopende, en noit genieten 't ſterven,
Of dat hy hem als vriend, vertoonde maar in ſchijn,
Dan zou ik nog vernoegd, in al mijn lijden zijn:
Maar neen 't is al vergeefs. de ontrou ſtopt haar ooren,
En wil geen naargeklag, nog treurig zugten hooren.
De laauwe trantjes, die door droefheid my ontvlien,
Die zyn hem ombekend, en weygertze te zien.

Waar berg ik my, helaas! ag! Echo hebt medogen,
Ik ben door *Veldman*, als gy door Narſis bedroogen,
Gy leeft ter ſpyt zyn min, maar laas! ik kies de dood,
En lief hem nog, ſchoon hy mijn van zyn min ont-
bloot,
En berg my, met dit leet, en laat ik veylig ſchuilen,
By u in d'eenzaamheyd, in d'aldernaarſte kuilen:
Daar ik mijn droeve min, naar eyſch betreuren mag,
Hoe! antwoord gy dan niet? als met een ſchamp
gelag,
Daar ik voor dezen, u, mijn Zielsgeheym vertelde:
't Scheen, of gy my toeriep, 'k en zal u ſmert niet mel-
den,
Zo dat ik onbeſchroomt, aan u, in d'ope lugt,
Kwam offere dees klagt, met een mijn laatſt gezugt:
Maar gy verſchuild heel ſchuw: 'k hoor niet als vrem-
de ſtemmen, (men.
Die door een nare glam, mijn Ziel nog meer beklem-
'k Hoor niet als zugt op zugt, en klagen wêe op wêe,
't Is of dit gantſche dal, myn eyge lijde lêe:
Ey, gun dog, ſchuwe Maagd, dat ik mijn droevig wenen,
Gelijk een Zwane-zang, mag bergen in uw ſteenen:
Wanneer haar door natuur, het leven word ontzeyd:
En zy met volle vreugd, zig tot de doot bereyd:
Zo zal ik my o! Nimph, na 't ſterven gaan begeven,
En dan 't verliefde hert, op offre met dit leven,
Aan hem die ik niet weerd en agt, te zijn genoemd,
En door zijn trouwloosheyd, my tot dit offer doemd:

Digitized by Google

En zend ook zijn geviey, met al 't anminnig ſmcken,
Voor deze aan my gepleegd, hem weder tot een teken:
Waar door hy tot geheugt zal komen van die tijd,
Dat ik als Afgodin, door tranen wierd gewyd.
Die zijn verliefde Ziel, uitſtorten door de oogen,
En hoe hy menigmaal, ter aarde lag geboogen,
En zeyde: o ſchoone maagd, 'k geloofdat Vrounatuur,
Toen zy uw oogjes ſchiep, het element van Vuur
Alleen genomen heeft, om my dus aan te randen,
Want haare minſte ſtraal die doet dit herte branden,
En kwynen door de Min, o! Ambrozijne mond,
Uw levendig Coraal, verwyt de Morge-ſtond
Haar traagheyd, want zy my veel tydiger komt wekken,
En uw anminnig blos, my 't Morgenrood doet ſtrekken
Dit zeyde hy zo vaak, met een verſtorve mond,
Verzelſchapt met gezught, dit was de regte vond,
Om een mewarig hart, als was het ſchuw' te vangen,
(Zo bleef ik *Zwaantjen* ag) in *Veldmans* ſtrikken hangen.

CHARLOTTE LOCHON.

Digitized by Google

B R I E F

Aan mijn Vrienden t'Amſterdam.

Zijn groetenis, in plaats van mondgeſprek, met ſchryven
Zent hy die d'uwe was, en d'uwe zoekt te blijven,
Broekhuizen, dien, wel eer verlekkert op uw deugd,
Nog de gezonde ſmaak van uwe vrundſchap heugt.
Gy kent, geloof ik, wel de hand en 't oude teken,
Dat u uit Duitsland vaak gewoon was toe te ſpreken
Daar met zoo menig bogt des groene Moezels zwier
De wynteelt voortzet, en beſpoelt het oude Trier.
Nu plant my 't oorlogslot aan de begraasde kaayen
Des welvernaamde Ryns, die met zijn brede zwaayen,
Voorbarig om aan 't land te tonen zijne min,
Bruiſt als een zee, en zwelgt de mind're beken in.
Maar Ryn nog Moezelskruik met uitgelate ſtromen,
Of ſcheut van driftig ys, zou hier myn togten toomen,
Indien voor togt het hart twee wieken met zig bragt,
En 't logge lighaam was zoo lúchtig als 't gedagt.
Dog nademaal die magt den menſchen wort benomen,
En Icarus zijn vlugt zoo deerlijk is bekomen,
Dank heb den hemel, dat met welmenende zugt
Hy zielen ſchiep die zig niet binden aan de lugt:
Die minder als in niet wijd afgelegen ryken
Bezoeken ſpoedig, en de wind naa laten kijken;

En

Digitized by Google

En met die zelve drift, wanneer 't hen inneſchiet,
De t'huisvaart reden toe weer minder als in niet.
Ik bruik dit voorregt nu, en kom u toe gevaren
Op vleugels van gedagt door veld, en bos, en baren,
En ongemete vak des lêege lugts, tot daar
Mijn hart uw tydverdryf en handel wort gewaar.
Gy doet het ook, en komt my van gelijke vinden,
O kunſtrijk zelſchap, o wel uitgeleze vrinden:
Want dat uw gunſt tot my verkoelt zy of vergaan
Door tyd en afzijn, kan my niet te voore ſtaan.
'T is waar, het afzijn is de winter van het minnen,
En door verloop van tyd ſluipt wel vergeten binnen
Van 't geen men agten hoog voor heen, en bluſt de gloed
Van gôe genegentheid in 't wiſpeltuur gemoed:
Maar waare vrundſchap, die haar wortels heeft geſchoten
In 't pit der zielen, bot ſtaag uit met niewe looten,
Breekt door de vorſt, en is hier in des Zons verwant,
Hoe hoger datze ſtaat hoe heter datze brant.
'T en is van gene nood u tot uw pligt te nopen
Met ſporen van vermaan, ook heb ik niet te hopen
Dat mijn geheugenis by u zal raken t'zoek:
Al veel te wel daar toe ſtaa ik by u te boek.
De Zanggodinnen, die ons by elkander vlyden,
Al wraakte my 't geluk, en zullen 't nimmer lyden:
De Zanggodinnen, die ons ſtremden. Hoe kunt gy
U baden in hun weelde', en denken niet om my?

Hoe vaak voerde ons die luſt naa boven van beneden
Uit kommerlijke drang der aardſche bezigheden,
In 't luſthof van vermaak uit 's werelds drabbig ty,
En ſpyſde 't graag vernuft met hemellekkerny!
Hoe vaak in vrolijk groen by 't glas der koele ſtromen
Lokte onze zang den zang der vogels uit de bomen;
Of oogde naa het ſpoor der oude zwanen vlug,
En liep met ſnelle ren veel eeuwen lang te rug!
O bloempjes ſpikkelrijk! o digtbeblåarde dreven!
O rijkdom onbezorgt! o zaligmakend leven!
O blyſchaps bronne, die met onbekrompe vloed
Uw prieſters koeſtert in een onbegryplijk goed!
Hier was ons onderhoud, niet hoe men land en ſteden
Kan hitzen tegen een, en leden tegen leden;
Niet met wat ſchyn van regt men minder onderdruk,
Of hoe zig minder kan ontſlaan van 's meerders juk:
Maar 't geen ons beter is en nutter aan te leggen,
Hoe dat men paren kan wel leven en wel zeggen,
Hoe zig 't gemoed betoome in onſpoed en in vreugd,
Of rijkdom zalig maakt of onbevlekte deugd.
Zoo waren wy gewoon de zorgen te verzetten,
En leefden vrolyk in onkoſtlijke banketten,
Ik doe het nog, en lees met vlytige yver kloek
Steets zonder boeken in des groote werelds boek,
En met doorvlymend oog zoek onderſcheid te maken,
Zoo ver my nut is, in het walen van de zaken:
Of zoo my prikkelt door de lêen het oude vier,
'K herſtel de ſnaren van mijn ongevergde lier.

Dit

Digitized by Google

Dit zijn mijn bezighêen, wanneer my togt en wagten
Toe laten op mijn beurt de lange winternagten
Te ſlopen naar mijn zin, en met bedagte keur
Op het vermakelijkſt mijn tyd te brengen deur.
Indien uw ſchryven nu met vriendelijk vertoogen
En ſtomme klanken my komt luiſteren in d'oogen
Dat gy nog denkt aan my en in gezontheid leeft,
Niet is'er dat mijn hart te wenſſchen meerder heeft.

In Page Botbergh
18 Januarii 1677.

Aan de

MOEZEL.

O Nimfjes, die mijn zinnen ſtreelt,
En aan de groene Moezel ſpeelt,
Daar kriele Saters ſchuilen
In boſſen en in kuilen;

Als gy met dit verglaasde nat
Uw beentjes tot de dy beſpat,
En gaat in 't water woelen,
Kan dat uw min verkoelen?

Ik acht wel neen. want Cytheré
Sproot zelve midden uit de zee:
En, eerze aan Cyprus lande,
Begon de zee te branden.

Daar ik met hooft en lighaam duik
In 't ſtromen van uw milde kruik
Om 's middags brand te myen,
Komt my mijn min beſtryen.

Opborlen komt met feller vier
Mijn min, och arm, zoo ver van hier.
Ik voel, ik voel haar koortzen:
Uw golven zijn mijn toortzen.

Wanneer ik na verſmagte dorſt
Te laven tragt mijn droge borſt,
Al wat ik heb gedronken
't Zijn gietelijke vonken.

Indien nu eens mijn Zieltje wiſt
Hoe vaſt mijn hertjen is geſpliſt
Aan haare gunſt en deugden,
Wat zwom ik dan in vreugden!

Be-

Digitized by Google

Beveelt uw ſtroom, dat zy het zegt
Den Stigtſe Ryn en blanke Vegt,
Daar zy met vogte leden
Komt dryven na beneden.

Of zou de wint met ſneller vlugt
Mijn bede brengen door de lugt ?
Ai windje, breng mijn Lusje
Mijn hert ook met dit kusje.

Ik zal by beurten in 't verſchiet
Op galm van versgeſneden ried,
Terwijl ik hier ga dwalen,
Mijn vlam aan 't woud verhalen.

Aan 't woud, o Nimfjes daar gy ſpeelt,
En uwe dieverijtjes heelt,
Uw partjes, en genugjes,
Uw lagjes, en uw klugjes.

Zoo mag de ſchelle nagtegaal
Veranderen haar oude taal,
En onder bruine blâaren
Mijn klagt aan de haare paren.

In Trier den 31 Mey 1676.

GEDACHTEN.

O mijn verheerde zinnen,
Hoe ſtreng zijt gy geboeyt,
Nu 't vuur van uwe minne
Met ſcherper vlammen gloeyt,
Dat u verteert van binnen,
En daaglyks annegroeit!

Wat zult gy nu gaan maken
De leide lange tyd,
Die onder vreemde daken
Gy ruſteloos verſlyt?
Vergeefs is al uw waken:
Uw leidſtar zijt gy quyt.

Uw leidſtar, die met lonken
U te verfraayen plagt,
Die 't hartje maakte dronken
Met lieffelijke kragt,
En dropte glôende vonken
Door d'oogen in 't gedagt.

Niet

Niet meer en kunt gy hooren
  Dat malſe mondelyn;
Niet meer, als wel te vooren,
  Vergeten daar uw pyn;
Niet drinken meer door d'ooren
  Dat minnelyk venyn.

In droefheit en in tooren
  Uw ziel haar grafſtee delf.
Wat kan haar dog bekooren
  Van 's werelds wijd gewelf?
Gy hebt u zelf verlooren,
  Verlooren zy haar zelf.

Nu wentelt in 't herdenken
  Van uw voorlede zoet,
En zoekt uw leed te drenken
  In welluſt van 't gemoed.
Fortuyn kan dog niet krenken
  Het eens genoote goed.

Ligt of gy zoo verze tten
  Uw duldelooze ſmart
En 's nootlots ſtrenge wetten,
  Waar in gy zijt verwart,
En helderden de ſmetten
  Van roeſt in 't quynend hert.

22 Jaunari 1677.

KLINK-

KLINKDICHT.

IN over Rijnze lugt by daken onbekend,
In treurige eenzaamheid, en ſtarreloze nachten,
Begraven onder ſneeu, verdwyn ik in gedachten
En wind van zugten, die mijn min naa d'Amſtel zent.
By rookrig lampenligt myns levens friſſe lent'
Haar kraamkoets timmert, en gelegt van leide klagten,
Die 't leed in 't quynend hart met niewe teelt bekragten,
En tobt den trage tyd met arbeid aan zijn end.
Maar, o mijn welluſt, o mijn ligt, mijn lieve leven,
Hoe zou zig op de vlugt met loſſe teugel geven
't Balſturig ongeval, dat uw genade ſart;
Kon zig uws byzijns mijn herboore ziel verboogen!
Gy bragt met zoete zwenk van die vermogen' oogen
Een zomer in het land, een hemel in mijn hart.

5 Januar. 1677.

Aan

Aan

C. . . . L. . . .

Gy ogelijn van 't gild der ruimbegaafde vrouwen,
Wiens hand en hart en tong met zoete zwenk ontvouwen
Den rijken overvloed van wel geſchapen geeſt ;
Wat woorden ſmeed ik om op 't voegelijkſt u te danken :
Voor woorden net gepaſt, voor 't drifzoet uwer klanken
Voor werk zoo konſtelijk op koſtelijke leeſt ?

Charlotte, 't blad beploegt van uw geleerde handen,
In duldeloze luſt der Nimfen hart doet branden
Om u als ſpeelgenoot te voeren zy aan zy ,
Om met uw ſchelle keel hun lekker oor te ſtrelen
In beemden eewig groen en ſcheemrige prieelen :
Zoo vindenze hen verpligt aan uwe ſchildery.

Ik waan, zoo Veldman nog onder Viaanſe bomen
Zat by de blanke Lek, daar zy vergat haar ſtromen ,
Verlekkert op de klank van uw vergode zang,
Hy ſtaakte zijne reis en 't ongeruſte zwerven,
En zou veel eer zig zelf dan uw bankketten derven :
Hy ſmolt in uwe taal, en zat daar jaren lang.

Quam

Quam dan uw geeſtigheid hem gunſtelijk te handelen,
In eene nagtegaal zou zy hem doen verwandelen.
In nagtegaal, die niet dan leerzame ooren had:
Of zoo uw handigheid tot zingen hem bekoorde,
Hy zou volkomentlijk nadeunen uwe woorden,
En ſchrijven met zijn mond uw naam op ider blad.

Uw naam op ider blad met zoete trek zou pryken,
Wiens heilzaam tegengift voorvlugtig dede wyken
De roeſt van guren herfſt, en felle winters tand.
Dan maekte't vrolijk woud, in ſpyt van wind en weder
Van alle graasjes mirt, van alle bomen ceder:
Nöit ouderdom bekroop de jeugd van 't zalig land.

Dog als hy was volleert met arbeid onverdroten
In uw geſmolte klank en zielzuigende noten,
(Indien zijn brein niet was van al te grove ſtof)
Zou hy 't gevederd gild als opperzanger leren
Een lieffelyker maat van wenden en van keeren,
En doen het ganſche woud wëergalmen uwe lof.

Ach was dit Veldmans lot! hoe zouden op zijn zingen
Te ryen gaan het kruid, de dertele telgen ſpringen,
En al 't geſtruikte volk aan vreugde geven bot!
Charlotte 't windeke zou in de bomen fluiten,
Charlotte riep het veld, Charlotte 't bos van buiten,
Charlotte 't vlugtig wild. Ach was dit Veldmans lot!

Nu

Nu kan hy anders niet als met eerbiedig groeten
Zijn overgeven hart opofferen aan uw voeten,
Tot teken van zijn pligt, en dank van uw verſtant:
Om, zoo hy niet met u kan ſpreken, door zijn ſchryven
Te tonen dat hy wenſcht in uwe dienſt te blijven,
Genagelt aan uw geeſt, en kuſt uw ſchoone hand.

Op het huis te Raad
11 *Maart*, 1677

Z A N G.

KOn mijn verlangen doen de'trage dagen ylen,
En d'uren korten, dien ik treurend hier verſlyt;
In Duytsland vond ik niet dan Italiaanſe mylen,
Met dubble wieken vloog de ſchoorvoetende tyd.

Hoe kan ik het vermaak van uwe ſchoonheid roemen,
O ſchoonſte Lentemaagd, o zoetſte jeugd van 't jaar,
O milde moeder van zoo veel vermaalde bloemen?
Myn lente is wyd van hier, en 't afzyn valt my zwaar.

Sier vry, o weſte wind, gy wekker van het leven,
Der velden ſchildery met levendig vernis,
Met niewe lokken 't woud en ſchaduwrijke dreven:
Mijn hart blijft onvernoegt, daar 't noch al winter is.

Digitized by Google

Ik mis de Zonnen, Lief, van uwe kragtige ogen,
Daar gy my nu mee dood, en dan weer 't leven gond;
De heldere hemel van uw ſchoonheid en vermogen,
De lieve woortjes die daar dauwen uit uw mond:

Uw boertery tjes en onnozele genugjes,
Uw jokjes, en uw ernſt, daar gy my in verwart;
Uw zoete tovertaal, uw lagjes en uw zugjes;
De vriendſchap van uw tong, de gunſten van uw hart.

Getuige zy de nagt, hoe vaak mijn klagten ſtuiten
Op ſteile rotzen en der boſſchen bruin gewelf.
Vrou Echo kent uw naam en mijne zang van buiten:
Onnodig is mijn ſtem: zy queeltze nu van zelf.

Zo ſtaat een dadelboom in eenzaamheit aan 't treuren.
Wiens takken niet en zien de takken van haar gaa,
Tot dat hun ryzig groen 't hooft door de lugt komt beuren.,
En oogt 't beminde loof met vrolijk lonken naa.

O wonderlijke Min! o kragt niet om vertolken!
Met my was 't ook gedaan, en 't leven liet ik hier,
Zoo niet uw gunſtig oog quam dringen door de wolken
En zag van Utrecht af tot binnen 't oude Trier.

Digitized by Google

Aan de

JUFFERS N. N.

TErwijl, o Juffers, uw verwonderlijk geluid
Ons' zinnen ſtreelt, en lokt de ziel door d'ooren
uit, (len.
Zingt zelf de wind, en wil zich in uw zingen menge-
Zoo galmt de hemel op een koor van heilige engelen,
En al het zielendom vaart ſpelen in de lugt:
Zoo danſt het heilig woud van Pindus op een vlugt
Van duizend nagtegaals, die met geleerde gorgels
De maat verdoven en de klank van duizent orgels:
Dit bos heeft ook verſtant. Ik zie vaſt eſch en eyk
Hun ooren leggen in uw tovertaal te weik:
De bloempjes komen met verwondering u groeten,
En buigen hunne jeugd eerbiedig voor uw voeten:
De roos, om deelgenoot te zijn aan deze dag,
Springt uit haar knop, en gloeit nu ſchoonder alſſe
Alleen de nagtegaal, de nagtegaal, verſteken (plag.
Van haar gewoone lof, derft uwe zang niet breken;
En d'eerzucht zou miſſchien haar berſten doen van
Indienze ooit beter kon beſteden haaren tyd (ſpyt,
Nu leert zy drajen en verandering van klanken
Om op een ſchoner toon haar ſchepper te bedanken:
Nu leert zy woorden om te groeten in 't verſchiet
De wellekome zon met wellekomer lied.

In 't Bos van Vianen 12 *April* 1676.

Digitized by Google

Aan

PHYLLIS.

Wat trekt, o Phyllis, mijn verbaasde zieltje meeſt,
Uw's lichaams ſchoonheid, of de ſchoonheid van uw geeſt,
Of, dat noch vaſter klemt, eenſtemmigheid van zin?
Wat overvloed van vreugd belooft my deeze min!

Uw geesje vliegt de maat der wonderen verby,
Op toverende taal van eige poëzy.
Is't vreemd dat mijn gemoed zich aan uw gaaven bind,
En lichaams ſchoonheid, en die ſchoonheids lichaam mind?

O wydverdwaalde min! 'k verloor, eer dat ik had
Dat onverhoopt geluk, die gadelooze ſchat.
Hy dien ik meeſt bemin, die doet my aldermeeſt
De ſchoonheit miſſen van uw lichaam en uw geeſt.

KLINK-

KLINKDICHT.

Laat ik mijn geeſt in uw verheve gaven weiden,
O Pluimer ik verdwaal in overvloed van ſtof
En keur van woorden, om uw welverdiende lof
Op wieken van mijn digt ter Eerentroon te leiden:
Ontſchiet het my aan âam om voeglijk uit te breiden
Den hemel van uw ziel en aller deugden lof,
Onwillig zondig ik in boersheid raau en grof,
En ben gedwonge dank van goede dienſt te ſcheiden:
De rijkdom maakt my arm. in dees' verwarde ſtaat
Te ſlegt mijn zinnen zijn, te radeloos mijn raad,
Onmooglijk 't zeggen is, en 't zwygen onbehouwen.
Beſt dat ik my verpijn met overleg bedagt,
En 't hart tot prieſter wy', dat met herboore kragt
Zal tempels in mijn borſt voor uwe deugden bouwen

23 *Januaris* 1677.

Digitized by Google

Digitized by Google

GEDICHTEN

Van

J. PLUIMER.

Digitized by Google

Digitized by Google

Aen

J. PLUIMER,

Op zijn

HERO en LEANDER.

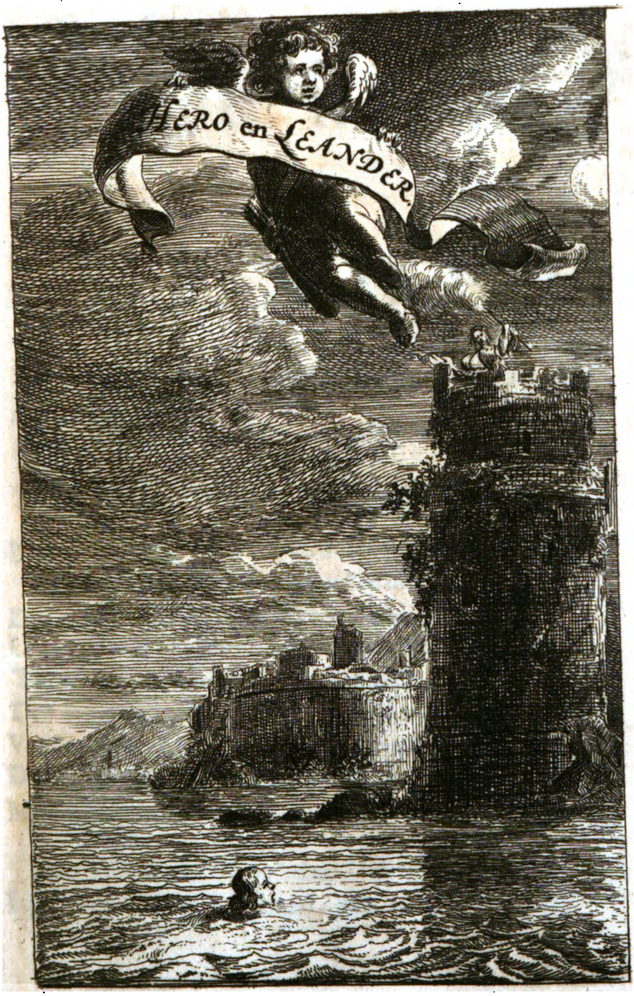
*O Pluimer, wiens gezang komt als uw geeſt be-
koren,
Wat klaegt uw Minnaer op een aengename
maet,
Wat is zijn lyden ſchoon, alsg' in uw dichtſieraet
Zijn ſmarten loofwerk geeft, en dringt in 't hart door d'oo-
ren,
Daer hy zijn zinnen knaegt en geeft den moet verloren
Van ſchrik, terwijl de zee onſtuimig brult en ſlaet,
Die hy t'ontworſtlen poogt daer ſchoone Hero ſtaet
Met een ontſteken toorts hem lichtende uit den tooren.
Maar dit kan nog zijn doot niet weeren, die zoo
zoet
Van u wort afgebeelt, dat ons verrukt gemoet*

Digitized by Google

In plaets van droeſheit met vermaek wert overtogen.
Geeſtryke Pluimer, elk benieuwt zig dat de ſmart,
Die om zoo ſchoon een beeld, als Hera, dringt in't hart,
Zig uitdrukt door een dicht zoo lieflyk als haer oogen.

D. BUYSERO.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

HERO,

en

LEANDER.

IK zing Leanders liefde, en Herôs vaſte
trouw,
Hun beider vreugden, en beklaagche-
lijke rouw;
Hoe dat zy endelijk een zelve lot ver-
werven,
En als twee Martelaars der trouwe liefde ſterven.
O Min, die in dit paar ontſteeken hebt uw vier,
Dat mijne hand reets drygt te zengen op 't papier:
Leen my een vlugge pen uit uw ſneeuwitte wieken,
Terwijl myn yver blaakt tot dichten in het krieken
Des dageraads, daar 't land alom vol vreugd, en luſt
Van 't minziek windeke geſtreelt werd en gekuſt:
Daar 't ſchel gevogelte met lieflijk kwinkeleeren
Mijn geeſt van d'aarde voert ten Hemel, op hun vee-
ren.
Aan 't einde van Europ', daar Helleſpontes vloeit,
Ligt Seſtos dicht aan ſtrand, daar ſomtyds 't water
groeit

Digitized by Google

En ruiſt, en bruiſt verwoed, als Eools muitenaaren
De wolken drygen, met het ſchuim der woeſte baaren.
Hier was de woonplaatz van Vrouw Hero, zy alleen
Was van haar woonplaatz ook de roem, en eer met
een.
Hier tegen over is in Azie gelegen
Abidos, dat ook eerſt haar luiſter heeft gekreegen
Toen 't haar Leander kreeg. wiens ſtrand mee vaak
bezuurt
Hoe 't omgeroerde nat langs berg en rotzen ſchuurt.
Te Seſtos was 't nu tyd om Venus feeſt te houwen:
Een Koniglyke pracht blonk uit in duizend vrouwen,
In mans, en kinderen, van allen oord vergaart.
De bloem des Adeldoms op 't fierelykſt te paard
Kwam van Abidos, en kleen Azie, om te toonen
Dat ieder een dit feeſt op 't heerlykſt by wouw woo-
nen.
De ſchoone Hero was van Venus Prieſterin,
Die Venus die dit feeſt om ſchoone Adonis min
Noch jaarlyks vieren deede om aan zijn dood te den-
(ken
Want haar voorgaande vreugd was door geen tyd te
krenken:
Een vreugde die noch van den minnaar word ge-
ſmaakt,
Wanneer hy in de gloed van haare vlammen blaakt.
Maar Hero, buiten 't feeſt, bleef meeſt op haaren too-
ren,
En liet zich nimmer in gezelſchap zien noch hooren;
Om

Digitized by Google

Om voor de minnenyd geruſt te zyn bevryd;
Terwyl haar ſchoonheid van de Juffren wierd benyd.
Zy kwam dan op het feeſt met zulk een luiſter treden,
Als ofze met de zon hadde op een koets gereden.
't Scheen of Vrouw Venus zelf ter Tempel was gedaalt.
Haar ryk gewrochte kleed, daar majeſteit in ſtraalt,
Beſloot het lichchaam daar de ſchoonſte voor moeſt wyken:
Haar hals en ryzig hooft ſtont met een glans te pryken
Van flonkerend geſteent', dat door elkander ſcheen,
Of 't vuur, en 't water was gedommelt onder een.
Haar dartle vlechten, die los golfden als de baaren,
Vertoonden om haar nek een zee van gouwde haaren,
Getooit met roozen, vaſt gehegt met een robyn:
Haar boezem puilde door een fluier van ſatyn,
En zwoegde, en ſpeelde vaſt bedekt voor 's Minnaars oogen,
Al zachjes op en neer, door 't ademen bewoogen:
De zuivre paerlen om haar armen geſchakeert
Zich ſpiegelden in 't ſchoon haar van Natuur vereert:
De deugd hield ſchildwacht op haar aangename koonen,
Die niet als lelymelk, en roozebloed vertoonen:
Twee oogen daar de Min zo ryken gloed in bragt,
Dat zy een lichten dag voerde in een duiſtre nacht.
Dus heerlyk in dien ſtaat verſpreide zy haar lonken,
Dat al het jonglingſchap van min begon t'ontvonken.

Al-

Digitized by Google

Alle oogen ſchemerden op 't aanzien van dit beeld,
Daar alle aantreklykheid, en zedigheid in ſpeelt.
Leander die haar wel het alderſterkſt beminde
Sprak: 't Is onmogelijk dat ik een ſchoonheid vinde
Die by de minſte trek van deeze haalen mag:
In 't zwenken van haar oog ſtraalt vrindſchap, en ontzag.
Ik zouw den Hemel voor deez' Godheid laaten vaaren,
Indien zy haare gonſt wouw met de myne paaren.
Dus twyffelmoedig zucht, en kermt hy, vol van ſmart,
En voeld een minnegloed geſlagen om zijn hart:
Een gloed die hy verbaaſt had gretig in gezoogen,
En welde op na om hoog, en klaagde 't aan zijne oogen.
Hy dan, dus fel geraakt, van die tijd af beſloot
Haar trouwe weermin te genieten, of de dood.
Het vuur dat zy ontſtak vloog wêer met gloênde vonken
Van zijn gezicht in 't haare, en kaatſte met de lonken.
Dies zy, ontſteeken, en geraakt van eigen vlam,
Gevoelde mede, als hy, wat trek haar over kwam.
Dan zagze eens over zy waar in hy zich verheugde;
Hy ſmelt op dit gezicht by na in zoete vreugde:
Ja ſneuveld, zo het ſcheen, aan een verliefde dood,
En vleid zich, dat zy hem niet tenemaal verſtoot.
Maar als d'alziende Zon, gepruikt met gouwde ſtraalen,
Na 't einde van zyn loop in Thetis ſchoot ging daalen,
En 't aardrijk met het floers der nacht wierd overſpreid,
Als al wat leeven heeft zich tot de ruſt bereid,

Rees

Rees d'avondſtar uit zee, met heerelijk geflonker.
Een trouwe leidsman voor Leander by den donker:
Vrymoedig trad hy toen, verrukt door minnebrand,
Na zyn beminde maagd, en kuſt haar ſchoone hand:
Die hand, die 't zuivre albaſt en 't blanke ſneeuw beſchaamde.
Zy veinſt haar heel verſtoort als of 't hem niet betaamde.
Schoorvoetend gaat zy voort, hy volgtze waarze treed,
En ſlaat zijn handen met bedeeſtheid aan haar kleed.
Zy naderdt midlerwijl den rijkverſierden tempel.
Zo dra zy haaren voet zet op den eerſten drempel
Vervultze met een glans 't verwelfzel van 't portaal,
En voortz met Godlijk vuur, dat in de binnenzaal
Een heilig weerlicht gaf. dus kwam zy vrolyk zweeven
Al zagjes heen, en weer, als of haar voeten dreeven;
Indien Vrouw Venus haar gezien hadde op dit feeſt;
Zy had gezwooren dat dit Venus was geweeſt.
Hippomenes had nooit met Atalant geloopen,
Had hy de minſte gonſt van deeze mogen hopen.
Leander port haar vaſt. zy voegt haar aan een zy.
Hy volgt. zy ſprak: wel waarom, zegtze, port gy my,
O vremdeling? ga heen: ik ben met u beladen.
Wie heeft, vermetele, zo ſtout u derven raaden,
Dat gy een Prieſterin dus ongeoorlooft zoekt?
(Maar 't hart bemind het geen de tong om d'eere vloekt)
'k Zal die vrymoedigheid, dat zweere ik, u betaalen.
Waar op Leander wêer zijn adem ſcheen te haalen,

D Want

Digitized by Google

Want als de Jufferen ('t is een gewoone kunſt)
Heur afkeer toonen, is men vaak naaſt aan heur gunſt.
Dan moet blohartigheid den minnaar ſtraks verlaaten,
En houwden ſtarker aan al dreigtmen hem te haaten.
Het veinzen paſt de vrouw, als een verliefde ſmeekt;
Maar als de wedermin door 't oog de waarheid ſpreekt,
Komt alle veinzery gulhartig om te keeren.
Leander houwd al aan met vleijen, ſmeeken, eeren,
En koeſtert zyne ziel met lieve lekkerny:
Terwijl hy, zuchtende, zich voegde aan haare zy.
Dus ſprak hy: O Godes, hoe wil het hem behaagen,
Die uw ſtantvaſte deugd zal met zich heenen draagen;
Die in de morgenſtond van uw ontlooken jeugt
Zich zelf verkwikken zal, en dobbren in die vreugd:
Gelyk de roozen die, bevogtigt door den regen,
De Zon toelachchen, om een vriendelyken zegen,
Zo lang tot ieder blad door zijne ſtraalen rijſt,
En zy zien in 't gezicht die haar die gonſt bewijſt.
Dat ook zo mijn gebed mogt dringen door uw ooren,
Door 't harte: dat gy eens uw Minnaar woud verhooren,
O Venus Prieſterin die Venus vlammen eert,
Die Venus, die 't gebruik dier zoetigheid begeert;
Die niet als paaren doet, en huwlijkstoortzen branden;
Aan wie de kusjes zijn de plechtigſte offerhanden;
Door wiens gekruifde zoon mijn boezem is geraakt;
Die u om leſſing ſmeekt, terwylze vinnig blaakt:

O

Ô Venus Prieſterin, gy kond alleen my geeven,
Of door uw haat mijn dood, of door uw gonſt mijn leeven:
Gy ſtuurt het roer mijns harts na blijdſchap of na druk:
Hoe kleender uwe ſtraf, hoe grooter mijn geluk:
Terwijl gy, o Godes, allenig my kond geeven,
Of door uw haat mijn dood, of door uw gonſt mijn leeven.
Terwijl Leander haar dus klaagde zijne ſmart,
Sloop haar de wedermin al ſluikende in het hart,
En d'eerſte afkerigheid verkeerde in mededoogen.
Een blosje rees'er met den opſlag van haar oogen:
Die oogen daar de Min zijn zetel heeft gebouwt,
Die oogen daar de liefde, aan deugd in ſtaat getrouwt,
Die op heur wenken doen een lent' van bloemen waſſen,
En nergens beter als aan Herôs voorhooft paſſen.
Nu ſchiktenze eens haar kleed, als had'er wat gelet,
Dan tradze eens achterwaartz, en ſtond gelijk verzet,
Dit was een klaar beſcheit van weêrmin. mit zo hoorde,
Hy deeze reên van haar: Gy die mijn hart bekoorde,
Door uw begaafde tong, wat godheid voerde u hier?
Verdwaalde Jongeling, doof uit uw minnevier:
Ik moet het ſchuwen, ſchoon het my al kon behaagen.
Gy zijt een vremdeling: 'k mag u geen liefde draagen.
Mijn ouders zouwden nooit ons huwlijk willen zien.
Zo dat de kinderplicht afkerigheid moed bîen.

(De ſchaamt' gebood dit, maar de liefde was'er tegen
Die haar zo wel in 't ooge, als 't harte, was geſteegen)
Want gonde ik u mijn min, 'k verminderde mijn eer.
Der Maagden eerbaarheid is al te bros, en teer. (ven.
Geſchiede het ter ſluik 't zouw noit verborgen blij-
Want hoe behendig ook men vaak iets wil bedrijven,
In ſtilte, en eenzaamheid, of naarheid van de nacht,
't Word weder van den dag de waereld door gebragt.
'k Speur iets behaagchelijks in uw doorluchtig wezen:
Wie zijt gy? zeg uw naam, en woonplaatz, zonder vree-
Ik ben die Hero, die voor Seſtos eenzaam woon. (zen.
Een hooge tooren is mijn luſthof, en mijn troon.
Het water is mijn land. voor vogelen en ſnaaren,
Hoor ik het bruizen, en het brullien van de baaren.
In zulk een zoet vermaak ſlyt ik mijn daagen meeſt.
'k Vertoon my jaarlyks eens op Citherea's feeſt:
Daar gy my nu uw liefde en vrindſchap aan komt bie-
den. (den.
Die 'k niet verſmaaden zouw, moſt ikze niet ontvlie-
Dus gaf zy te verſtaan haar wederliefde en plicht,
En voortz bedekte zy van ſchaamte haar gezicht,
Een hart van marmer zouw door een zulk een beeld be-
weegen.
Leander (want de Min hem zelden liet verleegen)
Bedacht vaſt by zich zelf hoe hy verkrygen zouw
In 't heimelyk de vrugt van haar oprechte trouw,
Hy ſprak dus: Om dit feeſt van Venus by te woonen,
Kwam ik mijn zelver hier voor uw gezicht vertoonen.
Lean-

Leander ben ik, van Abidos ſtraks geland.
Zo dra mijn oog u zag, gevoelde 't hart een brand,
Die zonder wedermin het lichchaam zal doen ſterven:
Of zo het van uw tong geen trooſt en mag verwerven,
't Is wellluſt die aan u, Godin, maar denken mag.
Gy bind de harten, die gy aan ziet met een lach,
En ſteekt by andren uit, wie u ook komt te vooren,
Gelijk een witte roos in 't midden van den dooren;
En ſleept, waar zich uw voet verandert van haar ſteê,
Mijn harte niet alleen, maar duizend harten, meê.
Ik zal, krijg ik uw gonſt, indien gy 't wilt gelooven,
Noit zeegevaar ontzien, maar 't woeſte water klooven,
En altyd moedig, en uw's ſchoonheids nimmer moe,
My geeven na mijn wenſch na uwen tooren toe.
De Liefde zal my door 't gevaar der zee geleiden.
Abydos is zo ver van Seſtos niet geſcheiden;
Als maar uw ſchoone hand my met een fakkel licht,
Op dat geen duiſternis verhindre mijn gezicht.
Dat zal het baaken zijn daar ik my na zal ſtieren.
Dat eene lichje zal ontſteeken duizend vieren:
Die zullen mijn gemoed doen ſcheem'ren van vermaak,
Daar ik met al mijn ziel verlangende na haak.
Terſtond op dit verhaal ſcheen 't harte haar te breeken,
En hallef binnens monds, begintze aldus te ſpreeken:
Ga heene; ik minne u wêer, en tegen dat gy keert,
Zal mijne liefde met uw komſte zijn vermeert,
Ik zal een fakkellicht op mijne tooren zetten,
Op dat geen donker u in 't zwemmen zal beletten.

Zy dan van weederzijde op deeze wijs te vreên
Vervoegde hy zich voort na zijne woonplaats heen,
En bleef tot weêr de nacht haar donkere gordynen
Voor Zee en Aarde ſchoof, toch Maan en Starren
ſchijnen,
Die hy met zo veel glans van boven ſchittren zag,
Gelijk de gouwde Zon ſtraalt op een heldre dag.
't Onruſtig water ſliep, en al de winden zweegen:
De zee, ſcheen't, had een vloer van ſpiegelglas gekreegen,
Gemarmert met de glans van Starren, en van Maan.
Leander, nu gereet om na zijn lief te gaan,
Kon naauwlijks 't fakkellicht zien op de tooren ſteeken,
Terwijl dat licht te ſlaauw by 't Maanlicht door koſt
breeken.
Hy word de flikkering noch endelijk gewaar;
Leid zijne kleeding af, niet vreezende 't gevaar;
Zwemt op de lichjes aan, die van de tooren branden,
Terwijl de minnebrand door 't water voert zijn handen,
Hy riep: Ik zie het licht, mijn licht is't dat'er blaakt;
't Heeft op dien oever eerſt my aan het hart geraakt:
En't brand zo hevig onder 't zwemmen, en het woelen
Dat ik de kille kouw der Zee niet kan gevoelen.
Allenskens nadert hy met onvermoeiden vlyt.
Hoe nader by genaakt, hoe moediger hy ſtryd:
Tot zy hem endlijk ziet, maar innerlijk bewoogen,
Hy reikt zijn armen uit na haar zieltrekkende oogen,

Digitized by Google

Zy treed hem te gemoed met d'eerſte minnebrand,
En vliegt hem om den hals wanneer hy trad aan land,
En komt met lonkjes zijnen arbeid ruim betaalen,
Wel waardig om van Gôon zelfs over zee te haalen.
Zy neemt een linne kleed, dat haar de voedſter gaf,
En droogd het lichchaam met haar poez'le handen af.
Zy ſtrookt, en zalfd het lijf dat anders had bezweekẽ;
Begint hem dus verlieſt en vrindlijk aan te ſpreeken:
Mijn lieve Bruidegom zo moede en afgemat,
Vertrooſt u met uw Bruid, mijn uitverkooren ſchat,
Kom gaan wy kamerwaart. hy brande van verlangen,
Om zoo veel kusjes als hy lonkjes had ontfangen,
En trad vrymoedig voor, tot aan het ledekant,
Bezwangert met een gloed van zuivre minnebrand.
Daar ging de bruiloſt aan; een dauw van zoete lusjes
Beſproeide Herôs mond, die troon der lieve kusjes.
Hier was geen zang noch ſpel, noch huwlijkstoorts, dan 't licht
Dat zelf de ſtarren tart, van haar volmaakt gezicht.
Noch geen Poeeten die door minnelijke zangen
De bruilofsreijen na hun toonen doen verlangen
De donkre nacht verſtrekte een toorts voor 't huwelijk,
De ſtilte was voor 't oor het aangenaamſt' muzijk.
Zy voelden beide een gloed van minnevlam genaaken.
Leander ſtond verbaaſt, en beevende, onder 't blaaken.

Digitized by Google

De nooit gerepte Maagd kreeg blos op blos, van
ſchaamt,
Die haar de minnaar door zijn brand hadde ingeaamd,
Zijn ziel had met zijn hart, was 't los geweeſt, gaan
glippen,
Toen hy de Nektar zoog van haar koraale lippen.
Zijn ſpraak was kuſſen, en haar antwoord was bereid,
Terwijlze op elk een kus wel tweemaal gaf beſcheid.
De Minnegoodjes, die de luſt in d'aadren voeden,
Vaſt juigten om deez' twee, en om haar lieflijk woeden
En riepen om de koetz: deez' Hero toont gewis,
Dat zy de ſpiegel van de raad der ſchoonheid is.
Zy zweefden onder een om 't uiterſte af te wachten,
Dat my 't papier verbied, maar ſmelt in mijn gedachtē,
De droeve duiſternis loeg blijde van geneugt:
De ſtarren deelden zelfs in deeze bruilofsvreugd,
Tot dat 't gelukkige uur van welluſt was verſtreeken,
Wanneer de dageraat kwam door de wolken breeken,
En blonde Aurora haar verlieft gezicht ontbloot,
Als zy de blyde zon op wekt uit Thetis ſchoot.
Terwijl de Goodjes met die vreugd ten hemel ſtreeven,
Scheen 't of ze in hunne vlugt die met de wieken
ſchreeven,
Daar op 't gevogelte aaſt, dat ſtraks als dol van min,
Een nieuwe luſt, en jeugd, ſtort tot de waereld in,
En ſchoon het Venus is die 't hart in min doet bran-
den,
Zy moſt om deeze vreugd noch zelver watertanden.

Nu

Nu zwom Leander weg met d'aankomſt van den dag,
Die noch wel honderdmaal bedroeft te rugge zag.
Zy roept hem noch eens na, en wenſcht zijn leet te lyen. (blyen,
De droefheid was zoo groot, als d'eerſte maal 't ver-
Verkroppende haar ſmart hield zy een bly gelaat,
En ſtak zich weder in haar voorige gewaad,
En ſcheen voor ieder een zoo zuiver als voor deezen.
Dus leefde zy een wijl, hoe wel met hoop en vreezen,
Vermaakende haar zelf in een verborgen luſt,
Tot dat de winden, die vermoeijen van de ruſt,
Met hun ſlagreegenen, als dol en uitgebroken,
De zee beroeren, en in die ook hem beſtooken,
Die nooit door trouwe min de golven had ontzien,
Om hun verwoeden loop kloekmoedig 't hooft te biên,
O liefde gy ontziet om na uw wenſch te landen,
Noch 't barnen van de zee, noch klip, noch dorre ſtranden.
Gy ſpeeld behendig met het deftigſte verſtand,
En eer 't uw luimen kent, zet gy het in de brand:
Dat al de zinnen, door die hitte als aangeblaazen,
Het tedere gemoed te heviger doed raazen.
Zelf Aarde, en Hemel mind, en niemand kent zich vry,
Voor zijne vryigheid raakt in die ſlaaverny.
't Gedierte voelt die kracht, en kan zich niet beſtieren,
't Leeft alles door de Min. Narcis, en Violieren
Ontluiken op zijn komſt, de Zonneblomme ſterft,
Als zy het aangezicht der gouwde Zonne derft.

Digitized by Google

Leander voelt dit mede, en prikkelende ſchichten
Der liefde; doch hy wil eer ſterreven als zwichten.
De dood heeft egter het op hem nu toegeleid.
Want als de winter had de zomer d'aarde ontzeid,
En 't onweêr zich verhief, dat hemelhoge duinen,
Door 't loeijen van de wind, introkken hunne kruinen;
Waar door het aardrijk ſcheen te barſten van een ſtorm,
Die alles dreigde fors te rukken uit haar vorm:
Wierd weêr d'onlukkige Leander aangedreeven,
Door liefde, en heeft zich niet ontzien zijn jeugdig leeven
Ten trots van weer en wind, te ſtellen in gevaar;
En klaagde 't dus zijn lief, maar 't klaagen viel hem zwaar:
Wie zouw gelooven dat Abidos my doet vreezen,
Laat uw land zijn het mijne, of myn land 't uwe weezen,
Mijn plaatz behaagt aan u, als d'uwe aan my behaagt.
Ach waarom of de wind mijn trouwe min belaagt,
En komt de vlakke zee met zulk een ſtorm beroeren,
Dat ik mijn zelfs niet kan by mijn gedachten voeren.
Gedachten wien geen ſtorm noch wind kan tegenſtaan,
Hy bliezer anders licht al mee zijn kracht op aan.
O Boreas, gedenk uw eige minnevlaagen
Wanneer 't Acteeſche vuur u was om 't hart geſlagen:
Hoe zwaar, hoe bitter, hoe gevoelig was uw pyn,
Als haare liefde u trof, en gy'er, af moſt zijn.

Ik

Digitized by Google

Ik voel die zelve ſmart. bedaar, houd u te vreden,
Of laat een zachter wind ditmaal uw plaats bekleden,
En my geleiden door het water heen by nacht.
Gy hebt mijn leeven en mijn ſterven in uw macht.
Mijn leidſtar wenkt my reets toont u niet meer verbolgen:
Ik zal geen licht om hoog van Tirus ſtuurlui volgen,
Dat aan de killende as in uwe woonſtee barnt,
Ik hebbe een ander licht een helderer geſtarnt,
Dat my zo menigmaal trok door 't gevaar van ſterven;
Of moet mijn hoop, altijd op wind, en water zwerven,
Komt gy dan Koningin van Ciprus op mijn bee
En ſtilt d'oploopendheid van Winden en van Zee:
Op u ſtel ik myn hoop, o moeder van de Liefde,
Gy die in 't aldereerſt dit jeugdig hart doorgriefde.
Gy weet dat mijne trouw deez' ſtraf niet heeft verdient, (vriend,
't Verlaat my alles, 'k heb noch weêr, noch wind te
Dus klaagt hy, zuchtende, met natbekreete wangen,
Verzelt met groote vrees, en hoopeloos verlangen.
Maar als hy 't fakkellicht weêr van de tooren ziet,
Grypt hy een weinig moet in dit benaauwt verdriet,
En ſchijnt zijn adem wat op dit gezicht te haalen.
Diana roept hy ach, leen my uw heldere ſtraalen;
Gy hebt Endimion, Godin, wel eer bemind,
En weet hoe waare min de harten t'ſaamen bind
Dus ſukkelde hy voort. het woeden van de baaren
Begaf zich hemelhoog. toen reezen hem zijn haaren.

Digitized by Google

De ſchrik beving zijn hart, en d'armen wierden loof,
En wie hy bad om hulp, 't bleef alles voor hem doof.
De toorts, daar noch zijn hoop alleen in was gelegen,
Ging uit, door donder, wind, en ſchrikkelyke regen.
Waar door het water hem ten neuze, en monde in-
kwam,
En bluſte met één ſtort die groote minnevlam.
Dus wierd op eene tijd het licht van hoop en leeven
Te jammerlijk gedooft. had hy zich niet begeeven
In zulk een lyfsgevaar. zo was hy buiten noot,
Of had de zee hem wederkeerende gedood,
Zo had hy noch 't vermaak eens van zijn lief genooten;
Nu ligt zijn trouwe min helaas om ver geſtooten,
Die eerſt zo vierig in zijn jeugdige oogen blonk,
En nu ach! ach! met hem te derelijk verdronk.
Och Hero, 'k treur met u, o droevigſte aller vrouwen,
Gy zult uw minnaar niet, gelijk gy waande, aan-
ſchouwen.
Want als Aurora rees uit Titons ledekant, (land;
En ſpreide een verſche geur, en glans, op 't gantſche
Daar duizend verrewen de dunne wolken maalden,
Als of er regenen van gouwd op 't aardrijk daalden,
Verſcheen de vlugge Faam, die vliegende bodin,
En ſnorde door de lucht, met een verbaasde zin,
En blies met naare toon, in Heroos ſtille tooren, (ren.
Een vrees met hoop vermengt, die indrong tot haar oo-
De zee was toen goeds moeds, de winden ingetoomt;
Vrouw Hero, twijff'lende in haar kamer, of ze droomt,
Of

Of ſlaapt,of waakt,ziet om zwaarmoedig van gedach-
ten, (ten
Niet weetende, ofze dood, of levend zouw verwach-
Haar trouwen minnaar,daarze om uitzag t'aller ſtond.
Zy ſtoot we'er 't venſter op, en ziet met oog,en mond,
En met gedachten uit,na't Ooſten, dan na't Weſten,
Tot zy haar minnaar ziet, maar omgebragt ten leſten.
Zy ſtaat als roereloos, vermeeſtert van een ſmart,
Die haar, terwijlze leeft, de dood al zend in 't hart.
Terſtond beginze, als dol, de nagelen te hechten
In 't haar, en trekt, en ſcheurt, en plukt de gouwde
vlechten,
En valt aan 't ſchreïen, zoo erbarmelijk, en naar.
Dat ſtrand, en zee, en lucht, weergalmen van't mis-
baar.
De winden ſcheenen om deez' droevige ongenuchten,
Als oorzaak zijner dood, van naberouw te zuchten.
Ach! roept zy, 't fakkellicht, gereikt met deeze hand,
Is d'oorzaak dat gy dus rampzalig zijt geſtrand.
'k Heb onbedachtſaam, ach al t'onbedachtſaam 't lee-
Van u gewaagt; de ſchuld is my alleen te geeven. (ven
Ha wreede dood, had gy mijn Vroedvrouw toch ge-
weeſt
Of die van mijn beminde, ik zouw dan dus bedeeſt
En trooſteloos, helaas, zijn onheil niet beklaagen.
Nu moet ik al die ramp met my ten grave draagen.
O droefheid, bitterer dan oit mijn blydſchap
O dood, daar elk voor ſchrikt, nu komtge wel te pas.

Waar

Digitized by Google

Waar heen, waar heen mijn ziel, tot ongeval geſchaa-
pen?
Ach hadde ik eeuwig toch mijn laatſte ſlaap geſlaapen.
Of was Leander aan deeze oever nooit geland,
Zo had noch wind, noch Zee zich tegens hem gekant.
Vlied, traanen, en verſpreid mijn klagten door de baa-
ren,
Op dat den vremdeling, als hy komt herwaarts vaaren,
Mag hooren door 't geruis een jammerlijk geween,
Dat hem ontroere en treffe, al was zijn hart van ſteen.
Ik hadde een ander eind mijn 's leevens te verhoopen:
Nu zal 't mijn misdaad ook weêr met de dood bekoo-
pen; (maak.
Waar door 'k my zelver voor mijn lief ontſchuldig
Ik vind' nu in de dood mijn aldergrootſte ſmaak.
De liefde zal ons t'ſaam op eene weg geleiden:
Hy wil niet dat of dood of leeven ons zal ſcheiden.
Ik volge u moedig na, dit trooſt mijn droeve min,
Dat ik door 't ſneuvelen mijn lyden overwin.
Dus ſpreekende vliegt zy mistrooſtig, en bedooven
In brakke traanen, ſluks ten toren op na boven;
En ziet wel driewerf neêr na haare Bruidegom,
Terwijl de bleeke dood haar aangezicht beklom:
Want 't buitenſte gelaat koſt 't binnenſt' niet verzwij-
gen.
Door deeze ontſteltenis geraakt haar borſt aan 't hijgen
Haar handen ſlaatze weêr verwoed in 't blonde haar
Zy klom al hooger op, en ſprak dus: Geen gevaar

Van

Van dolle winden zal my immer tegenſtreeven,
Dat ik mijn leven niet de dood zal over geeven.
Vaar wel eenzame plaatz, vaart wel o galleryen,
Getuigen van mijn vreugd, en mijn verdrietiglyen:
Vaartwel. laat op uw top een eeuwig teeken ſtaan
Van mijne min, tot dat de waereld zal vergaan.
Nu koſtze naauwelijks een enkel woord meer ſpree-(ken,
Alleen vermogt een zucht haar lippen op te breeken,
En ſtaamlend'ſprakze, ik ſterf. mit ſmeetz'haar ruglings
En maakt den Hemel een verwelfzel van haar graf. (af,
Zy viel, gelijk een ſtar, zoo 't ſchijnt, door het ver-
ſchieten.
O baaren die by daag moogt in uw ſchoot genieten
De ſtarren van den Nacht, nu hebt gy in uw ſchoot,
Een ſtar, die 't aardrijk vā haar ſchoonſte licht ontbloot.
Nu heeft uw water het volmaaktſte beeld bedolven,
En haar een graf gemaakt van uw verwoede golven.
Nu is de liefde weêr door alle wolken heen,
Van waar zy d'eerſtemaal afdaalde hier beneên.
Wy zijn de liefde kwyt. treurt bloemen, velden, boo-
men,
Schud uwe hulſels af: treurt wateren, en ſtroomen:
Loopt over, en beſproeit de beemden met uw nat.
Uw aller vader heeft in zijnen arm gevat,
Het alderedelſt'paar, dat d'aarde ooit heeft gedraagen:
Treurt winden om de drift van uw verkeerde vlaagen:
Heeft nu de dood by u haar achterſtal gehaalt,
Gy hebtze rijkelijk met deeze twee betaalt.

En

En gy, o tooren, luſt, en pronkprieel dier ſchoonen,
Behouwd een eeuwige eer, en zult de waereld toonen,
Dat binnen uwe muur de liefde heeft gewoont:
Die zo lang als gy ſtaat uw kruinen houd gekroond.
En gy, ontruſte zee, doet uwe plaſſen breeken,
En laatze al d'aardkloot om, tot een wemoedig teken,
Verkondigen dit ſtuk, dat zelf de naneef ziet,
Hoe dit rampzalig werk is in uw ſchoot geſchied.
Hoewel dit trouwe paar is uit uw kolk verreezen;
En om verheerelijkt na hunne dood te weezen,
Zijnze opgenomen in den Hemel, alwaarze aan
Het blaauw gewelfzel voor heldere ſtarren ſtaan:
Die Ariadnes Kroon, noch Perſeus glansen wyken:
Wijl zy van die tijd af, tot heden toe doen blyken
Dat zy de harten, vaſt verknocht door Citheree,
Noch daaglijks met hun licht weg wijzen over zee.
De dank die 't minziek hart aan deeze twee moet too-
nen,
Is, op hun voorbeeld, min met waare deugd te kroo-
nen.

Op

Op het buiten leven.

Aan den Heer

PHILIP van PAPENBROEK.

ALs 't lieflijk windeke de zoete lente lokt,
Als al 't gedierte weer voor 't aardrijk jongen fokt,
En Flora bloemen ſtrooit langs dikbemoſte beeken,
De Zon met nieuwe glans komt door de kimmen breeken,
De ſchelle Nachtegaal roept om een blijde dag,
En al 't gevogelte hun hart verluſten mag,
Wanneerze zingende door zwakke telgjes zwieren,
En groeten 't heuglijk' licht met vrolijk tierelieren.
Dan roept het al om u, ô Papenbroek! om u.
Het ſnelle visje, voor het minſte ritſlen ſchuw,
Schijnt op uw komſt om hoog te borlen uit de vyver,
Als of 't u ſtond ten dienſt met onvermoeiden yver,
De ſchoot der bloemhof ſchept een aangenaame geur,
En 't ooge vangt een ſchat van onverwelkte kleur:
't Onnozel ſchaapje ſcheert de klaver langs de boomē,
En ſlobbert Nektar uit de zilverklare ſtromen,
Terwijl het jonge lam, dat zich van vreugd nooit
Vaſt bakert in de zon, en vrolijk ſpartelbeent. (ſpeent,

O aangenaam vermaak! ô ſchets der gouwde tijen!
De groene klimop komt den hoogen olmboom vrijen,
Der bloemen koningin, de roos, luikt uit haar knop,
En klimt vol gloet om 't hooft ten hooge heining op:
De zon zaait flonkerligt van ſtraalen door de blaaren,
De ſcheepjes, die door 't Y na Beverwijk toe vaaren,
Hun wimpels ſpiegelen al zeylende in het nat,
En voeren nootdruft van, en fruiten na de ſtad.
Gints rijſt een hooge duin, daar kriſtalyne vlieten
Van haare toppen af door laage daalen ſchieten
Gelijk geſchildert glas, wiens grond natuur verleent
Een netgevloerde ſtraat van ſchulpjes en geſteent'.
Hier werd de bloem der jeugt de wakkerheid bevolen:
Dees jaagt het knyntje na, betrapt het in zijn holen:
Die rent, om prijs te paard ſoo fier in d'ope lucht
Dat hy de winden ſchijnt te tarten met zijn vlucht.
Op 't bouwland is het vee in een gareel geſlagen,
Om op hun vrye nek de dienſtbaarheid te draagen,
Zy ploegen 't vruchtbaar land voor Zaaymã ruſtig om:
Daar hoortmen by een beek een levendige drom (jen,
Al brommende in een drang hun zoeten arbeid ſpoei-
Daar tijm en violet, ſoo rijk van geur, aan 't bloeijen,
Beſproit werd met het nat van zulkeen klaare bron
Dat zijne ſpringâar ſchijnt vermaagſchap met de zon.
De byen hunne vlucht door 't bos en 't land verſpreijen,
En leezen 't purper van de bloompjes; zy vermeijen
Hun vrolijk door elkâar, en kuſſen met hun mond
De randjes van de Beek, en maaken 't hart gezond.

Het

Het blanke zwaantje kweelt met aangenaam geſchater
En zwoele Zephyrus blaaſt golfjes over 't water,
Daar d'eed'le populier haar ſchaduw over ſpreit,
Die met de takken ſtreelt, en 't bevend water vleit
Des avonds, als 't gediert' by een van alle paden
Daar hunne ruſtplaats kieſt, en dekt zich met de bladẽ;
Terwijl men dryven ziet na ſtal 't gevoedert ſchaap.
O bloempjes, gras, en kruid veel zachter dan de ſlaap,
Die van een zoete wind verkwikt werd, en bewoogen,
Wiens adem zagjes ſuſt, en nood tot ſlaap alle oogen,
Wanneer de zon vertrekt, en zoomt een lijſt van gouwt
In 't weſte, daar hy zich d'aanſtaande nagt onthouwd!
O Papenbroek 'k verbeeld my in uw arm te ruſten,
Te drinken met myn oor een overmaat van luſten,
Te ſmelten in vermaak. Gebeurt my eens die eer
Van 't geen ik hier verbeeld, zoo zal mijn ganzeveer,
Ontſteeken aan uw geeſt, nooit ſtof tot dichten derven;
Terwijl ik wenſche dus te leeven, dus te ſterven.

Aan
LAURA.

WElkom, Laura, langs deez' ſtreek,
By de zuivre zilvre Beek,
Die met zijn gekrulde vloetjes,
Wenſcht te kablen aan uw voetjes;
Zie, hoe dat de Zon op gaat
In de nuchtre dageraat;
Die met aangenaam vergulſel,
Streelt de boomen, en heur hulſel;
Ieder ſtraaltje danſt van var,
Als een nieuwe morgenſtar.
Ay laat ik u voort geleijen,
Daar de vogelen ſpeele meijen,
Daar 't geboomte ſchaduw geeft,
Scheutige Elſt de boſchen weeft,
Daar geen barſſe noorde winden
Bloemen plonderen, en verſlinden
Maar daar 's Nachtegaals geluit,
Zieltjes trekt ten ooren uit.

Laat

Laat daar mede uw ſtemme hooren,
Zo verkeert het al in ooren,
En de Nachtegaal, hoe ſchel,
Blyft ſtraks ſtom op uw bevel.
Zy zal op uw zang verſlingren
Strykende op de blanke vingeren,
En u kuſſen, duizend maal,
Voor dat aangenaam onthaal.
Ik zal friſſche bloempjes menglen,
En een lieflijk kransje ſtrenglen,
Kransje van een ſchoone kleur,
Kransje van een zoete geur,
't Sierlijkſt van alle aarſche ſpruitjes,
Zal ik ſtrikken in uw tuitjes,
Want het alderbeſte kruid
Springt voor uwe voetjes uit.
Zie de Nektar door de ſtroomen,
Zie de Nekter van de boomen
Vloeijen langs de groene vloer,
Als geſmolte paerlemoer.
Gints fonteinen welker ſtraalen,
Als een Zilvre regen daalen,
Die het klaverland beſpoelt,
En dit grazige geſtoelt.

Zet

Zet u in dit lieflijk weder,
O Godin, een weinig neder.
Was de ſchoone Mirrhas zoon
Met een mirte, en rooze kroon
Hier by Venus neer gezeeten,
Venus zouw hy ſtraks vergeeten,
En getrooſten zich de dood
Mogt hy ſterven in uw ſchoot.
Duizend zouwden op uw lippen
Duizend zieltjes laaten ſlippen,
Lipjes van zo rijk een gloed
Als het ſchoonſte roozebloed.
Venus wenſcht dat uwe lonken
Mogten in haar voorhooft pronken,
Als zy in haar dartelheid
Mars een weeldrig bedde ſpreid.
Zelf de Min zal 't hart noch breeken,
Hy zal om uw weermin ſmeeken.
Is 't dan wonder dat mijn ziel,
Door uw oog in boeijens viel.
Twijffelt gy aan uw vermogen,
Spiegelt u maar in mijn oogen,
Daar zult gy myn jeugdig hart
Worſtlen zien met Minneſmart.

Zoek

Zo ik dan gena kan vinden,
Zal ik ſnyden op de linden;
Hoe gy, Laura, met mijn pijn,
Wouwde in't laatſt medogend zijn.

PHYLLIS

Aan

LYSIDAS.

Zy zend haar groetenis, die, diep in rouw getoogen,
Nu door de penne klaagt, 't geen haar de tong ontzeid,
Terwijl gy, met uw woord, voorwind zijt heen gevloogen
Van haar, die, om uw vlucht, in knagend hartzeer leid.
Driemaal, voor uw vertrek, heb ik u willen ſpreeken.
Driemaal heb ik het woord, al op mijn tong gehad;
Maar driemaal ben ik weer door bloode vreez bezweeken,
En ſchaamte heeft gedaan dat ik u zwijgend bad.
Nu, denk ik, ſtaat my vry, om over u te klaagen;
Ik heb ook reden, om te klaagen over u:
Want gy beloofde my uw trouw voor al mijn dagen,
En 't is pas een begin, en gy zijt reets al ſchuw.

Digitized by Google

Herdenk eens aan 't vermaak hier op mijn land genoo-
ten,
Toen nimmermeer uw luſt de volle vreugde ontbrak,
Wanneer dat gy, bedekt, mijn boezem kwaamt ontbloo-
ten,
Als mijn gezicht het uwe, en 't uwe 't mijne ontſtak,
Waar door wy wederzijds al onze geeſten wekten,
Hoe wel de ſchaamte my een blos blies op de wang,
Toen 't zachte gras, en kruid onz tot een bed verſtrek-
ten,
En ſcheile Filomeel onz ſtreelde met haar zang.
De klimop hangt zo vaſt niet om de hooge boomen,
Als gy wel menigmaal bleeft hangen aan mijn hals,
Uw liefde ſcheen zo groot, dat my niets deede ſchro-
men.
Nu blijft mijn liefde oprecht, en uwe liefde vals. (ken;
Och, zeid' gy honderdmaal, wie kan zijn vuur verzaa-
Die door de vlammen word verraden van zijn vuur.
Dat deed my ook, op u verrukt in weêrmin blaaken;
Maar deeze weêrmin ſtaat, helaas, my veel te duur.
Eens in de morgenſtond, (de zonne was aan 't rijzen,
Die alle ding vertoont, als hy zich zelfs vertoont,)
Kwaamt gy al vleijende mijn ſchoon gezicht te prijzē,
En roemd' hoe waare deugd uw liefde had gekroond:
Hoe Venus zelver lachte, als ik geraakte aan 't bloozen,
Dat mijn koraale mond met druppels was beſproeit
Van Room, van Lelimelk, en blos van roode roozen,
En dat 'er altijd op mijn wangen lente bloeid'.

Indien

Indien de gouwde Zon aan 't blaauw gewelf kwam
prijken,
Of, dat de blanke Maan door dunne wolke ſpeeld,
Zo moſt de Zon zijn glans, de Maan haar hoornen ſtry-
ken,
Wanneer gy maar de glans aanſchouwde van uw beeld.
Dan leide gy my voort, tot aan een zilvere ader.
Die eeuwig ſpringende gelijk een vuurſtraal blinkt;
Dan kuſte gy my eens, en voegde u al wat nader,
En zeide: ik drink uw liefde, als droog zant 't water
drinkt.
Geen eedle balſem reuk, geen adem uit het weſte
Blaaſt my zo lieflijk toe, als uwen adem blaaſt;
Geen Paradys op aard', heeft zo veel geurs ten beſte,
Terwijl gy door uw geur, die geur te rugge kaatſt.
Een blaaſje van uw ziel zal mijne ziel verkwikken,
Gelijk een zachte wind de teedre bloempjes doet,
Och Phyllis, Phyllis, och 'k zal noch in vreugd verſtik-
ken,
Want al uw vonken zijn geſloopen door mijn bloed.
Ik zwijg van andre vreugd die my niet voegt te ſchrijvē
(Alzo mijn liefde is met een eerbre ſchaamt gemengt)
Hoe verre dat gy kwaamt uw luſten te bedryven,
Om dat het minnevuur uw boezem had gezengt.
In 't end door zulk een liſt hebt gy uw luſt genooten;
De trouw die gy my zwoerd geloofde ik veel te licht.
Nu ben ik van uw trouw, gelijk van u, verſtooten.
En gy gaat zonder eer, maar met uw eet en plicht.

Digitized by Google

Bedenk u, Lycidas, wilt gy my niet beminnen,
Bemind my dan alleen, om dat ik u bemin.
Een onverdiende ſtraf verbijſtert mijne zinnen,
Die ik noch willig ly, zo ik uw gonſt weer win.
Maar zoekt gy oor ten hoof, zo naderen mijn plaagen,
Ay keer toch wederom, en zie wie dat u ſmeekt;
Ik weet wel dat uw hand den ſchepter paſt te draagen,
Maar denk eens wat hy doet die zijn beloften breekt.
Ik bidde u nu als een die 't alles op moet geeven.
Ik belge my ook niet dat ik u val te voet;
't Zy dat ik ſterven moet, of dat gy my laat leven:
Want een verliefde weet, noch wat ze zal, of moet.
Of zo uw gramſchap is om mijnent wil gereezen,
Dat dan om mijnent wil uw gramſchap weer bedaar,
My dunkt al zweeg ik ſtil, ik hoorde u te beleezen,
Om dat gy weet dat my uw afzijn valt te zwaar.
Maar zo ik niets vermag, en moet ik 't alles derven,
Dan zal ik voor het laatſt doen ſnyden op mijn graf:
Dat Phyllis die u minde, om uwent wil moſt ſterven;
En gy haar d'oorzaak, zy de laatſte doodſteek gaf.

Digitized by Google

Aan

ROZEMOND.

Ach Rozemond,
Ik ben gewond,
Mijn zieltje gaat verlooren,
Indien gy niet
Mijn zwaar verdriet
En klagten wilt verhooren.
Den eerſten dag
Toen ik u zag
Bewandelen de boompjes,
Daarge uw gezicht,
Dat Godlijk licht,
Liet ſpieglen in de ſtroompjes;
Vond ik u ſtaan
Geheel belaân,
Ophullende uwe lokjes;
Daar neſtlen in
De jeugd, de Min,
De lachjes, en de jokjes.

Uw kijkkertjes,
Die prijkkertjes,
Met lodderlijke lonkjes,
Daar ſtraalden uit
Een rijke buit
Van blikſemende vonkjes,
Waar van de brand
Mijn ingewand
Is heftig door gevloogen;
Maar al die pijn
Daar ik aan kwijn
Brengt u niet tot medoogen,
Uw voetjes bloot,
Geſtrikt met root,
Gemaakt tot nette treeden,
Uw Ledetjes,
Uw zedetjes,
Om voordeel t'ſaamenſtreeden.
Ik zag van veer
Uw in de weer,
Met fuiſelen, en ſpreijen
Een zomerbed
Van Violett'
En zachte groene meijen;

Daar

Digitized by Google

Daar zeegt gy meer,
Met d'armpjes teer;
Als ſneeuw doorvloeit met bloosjes,
En om uw hand
Wies voort een plant
Van lieffelijke Roosjes.
De Nachtegaal,
Zo mild van taal,
Zocht u in ſlaap te ſuſſen;
De Weſtewind,
Tot min gezind,
Mogt maar uw mondje kuſſen.
Uw vlechjes vlug,
Op hals, en rug,
Verſpreid door 't zelfde windje,
Die lokten in
De wufte Min,
Dat klein gevleugeld kindje;
Dat vloog terſtont
Langs hals, en mond,
Tot boven op de boogjes;
Die, bruin als git,
Verſieren 't wit
Van 't dekzel uwer oogjes.

Daar

Daar trok die guit
Een haartjen uit;
Geſcherpt in uwe ſtraalen;
En ſchoot die ſchicht
Door mijn gezicht,
Datze op het hart kwam daalen:
Zo 'k was geraakt,
Zie 'k u ontwaakt,
En Venus zoon aan 't vluchten,
Gy zaagt my aan,
En ik bleef ſtaan
Als ſtom, behalven 't zuchten.
Nu is mijn hart
In u verward,
Onmooglijk kan ik leeven,
Ten zy 'k verwerf,
Eer dat ik ſterf,
Dat gy my 't uw' wild geeven,
Dan zal ik dra,
Op 't woordje ja,
Veel bloempjes doen vergaaren,
En die bereid
Tot dankbaarheid,
Schakeeren door uw haaren.

Digitized by Google

Uw goedigheid,
Uw vroedigheid,
Zal ik daar by vertoonen,
Op dat de Goôn
Uit 's hemels troon
U zelver komen kroonen.

Aan

ROZEMOND.

UItverkooren Rozemond,
Die al mijn verſtand verwildert,
Als ik zie het blos geſchildert,
Geſchakeert van blank, en blont,
Op uw aangenaame kaaken,
Daar twee zonnen boven ſtaan,
Zonnen die met helder blaaken
Teffens ziel, en hart doen brâan.

Wanneer ik dat licht aanſchouw,
En dat door uw Godlyk wezen
Al mijn geeſten zijn verreezen,
Spiegel ik my in den douw,

Die

Die uw trony kont verwarſchen,
Als gy waſemt uit uw mond;
En ſchept telkens friſſche karſſen,
Op die zerrepzoete grondt.

Als het ooge verder ziet,
Daar het namaals om moet lyen,
Gaat het met zich zelve ſtryen
Of gy 't ſneeuw bedriegt, of niet.
't Kropje doet me in liefde branden;
Daar twee klipjes zijn bedekt,
Daar ik zeker op moet ſtranden,
Zo 't mijn harte derwaarts trekt.

Handjes die zo net, en eel,
Als de vingren zich verroeren,
Galmen door de ziel kond voeren,
Op de Cyter, Fluit, of Veel.
Voetjes die zo geeſtig zwieren,
Datze op die verheven trant,
Maate ſlaan van goe manieren,
Dat het kilſte harte brand.

Daar

Daar 't Natuur u alles geeft,
Dat zy zelfs, ontbloot van ſtraalen,
By u glans ter leen moet haalen.
Wie of zo gelukkig leeft,
Die uw gonſten zal genieten,
Die de vruchten van uw lent,
Met zijn bloeizel zal begieten;
Ach! was ik'er op geent.

Aan

AMARIL.

AMaril, waarom gevlugt?
Is uw hart niet tè beweegen?
Wacht gy dan mijn laatſte zucht?
Zijt gy tot mijn dood genegen?
'k Voel de prikkels al in 't hart,
'k Zwelg uw wreedheid in met toogen,
Die vermeerdert daar mijn ſmart.
Amaril, dat dóén uw oogen.

Digitized by Google

Ik voel niet alleen die gloed
Maar al wat'er is in 't leeven,
Wenſcht voor zulkeen bitter zoet
Zich in uwe dienſt te geeven:
Als de Liefde uw aanſchijn ziet
Werd hy innerlijk bewoogen;
En hy kent zich zelven niet.
Amaril, dat doen uw oogen.

't Speelziek windeke, vol luſt,
Blaaſt zijn adem door de boomen;
Als het zachjes ſuiezuſt,
En voert vlammen door de ſtroomen.
Daar uw ſchoonheids weêrlicht ſtraalt,
Komt de vreugd na toe gevloogen,
Die dan met die weelde praalt.
Amaril, dat doen uw oogen.

't Momplend ruiſchen van de vliet
Moet op uwen tret bedaaren:
Zachter ſchaaft hy langs het riet,
En ziet zijne vloed op klaaren.
Als hy uit uw ſpiegelglas,
Al zijn glanſſen heeft gezoogen;
Dan vermiſt hy zijne plas.
Amaril, dat doen uw oogen.

Digitized by Google

Koekkoek, zoete zomerbo,
Leeuwrik, in de mei geboren,
Gy zyt niet meer ſchuw en blo.
Amaril, kanze bekooren?
Heeft zy u ook in de klem?
Ja, gy lokt al uit den hoogen,
Minnevuuren met uw ſtem.
Amaril, dat doen uw oogen.

Al het wouwd van min geraakt;
Door uw vrindelijke lonken,
Ziet hoe dat de Satyr blaakt
In zijn hoolen, en ſpelonken.
Hoe de Nimphjes, hand aan hand;
Meê gevoelende uw vermogen,
Blaaken in de zelfde brand.
Amaril; dat doen uw oogen.

't Blaauw azuur der klaare lucht
Schijnt met nieuwe glans te praalen;
't Houwd haar Zephyren in tucht
Om niet in uw min te dwaalen.
Alles is in nieuwe pronk;
's Hemels hooggeſpanne boogen
Krijgen luiſter van een lonk.
Amaril, dat doen uw oogen.

Digitized by Google

Zo veel ſchepzels als gy ziet ,
Zo veel harten zijn gevangen,
Ik, in 't aldergrootſt verdriet,
Mag wel na de dood verlangen
Om dat gy mijn byzijn vlied ;
Al de geeſten my verdroogen.
Dus te leeven kan ik niet.
Amaril, dat doen uw oogen.

Hebt dan deernis met mijn kwaal.
Schiet meeſtreſſe van mijn leeven
Uit uw oogen eene ſtraal
Van genade, 'k zal u geeven
't Harte daar uw hart inwoont;
En met allen yver poogen,
Zo gy mijne min beloont;
U te danken, en uw oogen.

Aan

Aan

AMARIL.

O Wellekoome zuivre zon,
Die met uw gouwde ſtraalen
Op deeze kriſtalyne Bron
Al ſchitterend komt daalen,
En marmert niet alleen de vloed,
Maar huld het veld en boomen,
Verkwikt het menſchelijk gemoet,
En ſtrijkt van 't hert de ſchroomen,
Myn ziel tot dankbaarheid verplicht,
Kaatſt u de weerglans in 't gezicht.

Noch ſchooner ſtraalt mijn lieve Bruid,
Met twee verheven lichten,
En ſteekt het oog des hemels uit,
Dat voor haar komſt moet zwichten.
Want als ik nader met mijn hand
Haar Goddelijke leden,
Zo vliegt mijn lichchaam in de brand,
En word van min beſtreden.

Digitized by Google

Maar 't is my d'alderzoetſte pijn
Van zulk een vuur gebrand te zijn.

Het blos van haar koraale mond,
De Lelien, en Roozen,
Die als een friſſche morgenſtond
Op haare kaaken bloozen,
Verwekken in mijn jeugdig hart
Een altijd vrutgbre lente,
En zetten vreugd voor bittre ſmart
In mijn gemoed op rente.
Vernuft houw deeze vreugd in tucht,
Of zy vliegt met my op de vlugt.

LAURA.

Wanneer het lieflijk morgenrood,
Het zielverkwikkend licht ontſloot
Met aangenaame luiſter,
En weg joeg 't droeve duiſter;
Vond ik mijn Laura by een Bron,
Bevrijd voor 't ſteeken van zon,

Digitized by Google

In 't midden van haar ſchaapen
Geruſjes liggen ſlaapen.
Daar zat ik, en bad Venus zoon,
Dat hy zouw daalen uit zijn troon,
En ſtraks op mijn gebeden
Kwam Venus zoon beneden.
Hy ſtreek met koker, en geweer,
Op zijne vlerkjes by my neer,
Om Laura te beſtryen,
Die my tot noch doet lyen.
Eerſt ſammelt hy een korte wijl,
En zoekt een ſcherpgewette pijl,
Die paſt hy op zijn boogje,
En loerde met een oogje,
Hoe dat hy 't hart vol kille kouw,
Met brand van liefde treffen zouw.
Hy naderde haar leedjes
Met diefachtige treedjes.
Maar wat gebeurt, eer hy 'er raakt?
Zy voelt zijn hette, zy ontwaakt,
En ſchiet hem met haar ſtraalen
Die buit op haar wouw haalen.
Ach, dacht ik, zie dat arme dier
Zich zengen aan zijn eigen vier.

 Is

Digitized by Google

Is dat geen groote ſchande,
Een God zich zelfs te brande'?
Die anders als hy zit omhoog,
De waereld aanſteekt met zijn oog.
Hy veinſt, en komt haar vleijen
Met zuchten, klaagen, ſchreijen.
Zy krijgt melijden met zijn noot,
En zet het boefjen op haar ſchoot,
Begint het wat te ſuſſen,
En ſuſſende te kuſſen.
Dus zit zy met het kind in 't gras,
En ſtreelt het, of 't onnozel was,
En drukt het in haar armen,
Als of ze 't vuur kon warmen.
Hy neemt zijn kans zo liſtig waar
Dat zy geenſints denkt om gevaar;
Maar wijlz' hem wat wil graazen
Begind hy vaſt te blaazen,
Zo lang, tot zy zijn vlam ontfong;
Wanneer hy van haar ſchoot afſprong,
En teeg verbaaſt aan 't vlugten,
En liet myn Laura zuchten.
Ik kom met hoop en vrees belâan,
En ſpreek haar kniel ende dus aan;

Ge-

Digitized by Google

Gebiedſter van myn leeven,
Genade, of laat my ſneeven:
De brand ſlaat tot myn oogen uit,
De tonge geeft een ſlaauw geluit;
Zal ik geen gonſt verwerven,
Zo is myn trooſt myn ſterven.
Zy antwoord: 'k voel de zelfde ſmart,
De vlam bedwelmt myn jeugdig hart;
Ik kan niet langer veinzen;
Maar dit zijn myn gepeinzen:
Aanvaart myn ziel, met deeze hand,
Die ook als d'uwe in liefde brand.
Ik, om die brand te bluſſen,
Verzegelze met kuſſen.

Digitized by Google

Op een Kriſtal,

Daar op gedreven ſtond, een Zonne-bloem die van een zon beſchee-nen word, gegeeven

Aan

JUFFROUW N. N.

GEſteente daar Natuur met heldre glans in ſpeeld,
En daar vermaarde konſt mijn wis in heeft ge-
dreeven;
Och! had gy zulkeen kracht, dat gy mijn ſchoone beeld
Koſt trekken tot mijn min, dan gaaft gy my het leeven:
Dan volgde ik als een bloem deez' lieffelijke Zon;
Die my met minnevuur nu daaglijks komt verwar-
men,
Dan gaf ik 't bloeſſem weer dat ik ſteets door haar
won,
En ſmolt in 't poeſle Albaſt, en ſneeuwit van haar
armen.

Aan

Aan

De Geeſtrijke

JUFFROUW N. N.

Myn Ganzeveer verdrinkt zich zelven in uw git,
Wanneer uw vloênde hand, op het gemaale wit,
Of zuivre Kriſtalyn, vertollekt uw gedachten.
Uw zilroerende keel, vol goddelijke krachten,
Vervrolijkt door haar galm het menſchelijk gemoet;
Dat teffens ziel, en lijf in vreugde ſmelten doet.
Gy huwt aan d'eedle konſt uw zedige manieren;
Dus leeſt gy door Muzijk, door Glaazen, en Papieren,

KLINK.

KLINKDICHT.

Aan

AMARIL,

En

ROZEMOND.

Doorluchtig paar die ſchoonte en vriendſchap hebt te baat:
Deugdbronnen, die 't verſtand doet groeijen met uw jaaren:
Leidſtarren vol van geeſt, om 't aardrijk te verklaaren:
Zielzonnen, die my trekt in d'alderhoogſte ſtaat:
O teelſters van vernuft, ſtadhouwdſters van den raad,
Die wijsheid, en vermaak zoekt aan elkâar te paaren:
Gelijk een diamant blinkge uit alle andere ſchaaren,
En huiſt de zedigheid in uw volmaakt gelaat.
Natuur, heeft grooter glans uw beide hier vergond,
Als 't voorſtel van de zon; de nuchtre morgen ſtond;
Die heldre dagen baart wanneerze door komt breken:
Terwijl uw Godlijk licht ſtraalt ſchoon'er door den dag,
Als ik van d'avond ſtar ooit by den donker zag:
Dies werd dan al het licht maar aan uw licht ontſteeken.

Ter

Digitized by Google

Ter Bruilofte van JONKHEER WILLEM van NYHOFF, EN MEJUFFROUW MARGAREETA THOLINX.

O Bruigom, die na veel verdriet
Van ſtortemende minnevlaagen,
Uw ſchoone en kuiſche Bruid geniet;
Het doelwit van uw welbehaagen;
Verzet nu het voorgaande leet,
Verheug u over 't welgelukken;
Kupido maakt de plaats gereet,
Daar gy de maegdebloom zult plukken,
Vaſt ſtroojende, vol minnebrand,
De mirteblaân door 't ledekant.

Gy volgde Mavors krijgsbannier,
Ten dienſt en eer der vrye landen,
En keerde vaak met lauwerier:
Nu doet de liefde u 't harte branden;

En

En ſmeulen in een heete gloet.
Nu blijft gy winnende overwonnen,
Maar al de damp drijft van uw bloed
Op 't rijzen van twee nieuwe Zonnen;
En 't licht toont door de duiſternis
Wat heil dat u beſchooren is.

En gy, volmaakte Margareet,
Ontfang hem die u kon behaagen:
Hy zal altijd, in liefde en leet,
Gedienſtig voor ü zorge draagen.
D'aanſtaande vreugde nadert vaſt,
De ſtarren aan den Hemel lachchen;
Zy gaan op uw vermaak te gaſt,
En komen zelf om kusjes prachchen;
Terwijl Diaan haar troni dekt,
En ſchaamrood die te rugge trekt.

Maar zacht! wie of zich herwaarts ſpoeit?
'k Zie Venus zoon naar binnen treeden.
Hy heeft het bruilofsbed beſproeit
Met kuſſen, ſtreelen, minlijkheden;

'tBe-

Digitized by Google

't Behangſel gloeit van kuiſche brand;
Hoe bruid? my dunkt gy raakt aan 't bloozen.
De leli dootverſt op uw hand,
En 't ſneeuwit aanſchijn woelt in roozen.
Hier ſtrijd een aangenaam gewelt
Met Maagdeſchaamte in 't ope veld.

De morgenſtarre ſmelt voor 't licht,
De daageraad met blonde kaaken
Verheft haar lieflijk aangezicht;
De Minnegod klapt onder 't blaaken
Zijn wieken, als een wakk'ren haan,
Om 't paar tot vreugden op te wekken:
Hy zelfs zal meê ter kamer gaan,
Gy, Bruidgom, zult de vruchten trekken;
Wanneer gy door het minnevier
De mirt verandert in lauwrier.

Ter Bruilofte van den Heer KASPAR HENDRIK SELKART, Regtsgeleerde: En MEJUFFROUW EVA THOLINX.

IN 't einde, ô Bruidegom, is eens de tijd geboren
Dat gy genieten zult die lang gewenſte vreugd.
Die uw verliefde ziel en zinnen zal bekooren;
Nu gy u in uw Bruid zy haar in u verheugt.
De gryze Temis heeft na minnelijk gekoeſter
U in uw loflijk amt beſchonken met lauwrier;
Nu geeftze u uit haar ſchoot aan Venus, 's leevens voedſter,
Die u hier voeden zal met vonken van haar vier.
Uw Bruidje ſcheen in 't eerſt die ſchoone vlam t'ontvlugten,
z'Ontvlugtenze ook zoo lang tot datz'er overwon:
De ſchaamt, verlegen met de weermin, leert haar zuchten,
En gaf u 't woortje neen, daar 't ja in blijken kon.
Nu zaagt gy eens de Min omzwerven in haar lonken,
Dan eens omtrent haar hals, en dan eens op haar wang,
Als hy aan haar gezicht zijn toortzen deede ontvonkē,
Maar dagt hy om haar hart, zoo wierd hy zelver bang.

Want

Digitized by Google

Want hy gevoelde in haar een goddelijk vermoogen;
  Doch endlijk op uw bêe ſtookt hy een zoete ſtraf,
En v iegronzigtbaar op haar harte, door haare oogen,
  En dwong haar tong zo lang tot zy u 't Ja woord gaf.
Toen ſcheen uw ziel van vreugd ten boezem uit te ſlip-
    pen
  Gy kuſt, en zy kuſt weer, maar flaauw voor d'eerſte
    reis;
Doch 'twas het zegel, dat gy drukte met de lippen,
  Waar in beſlooten wierd een altijd nieuwe peis.
Dus voelde gy uw ſmart door wedermin verzachten,
  't Geen zy nu ſpreeken zal dat zullen woordjes zijn;
Die zuiver, en opregt maar volgen de gedachten,
  Waar door gy d'uitſlag ziet van uw geleden pijn.
Zy voelt van zoet geweld haar boezem al beweegen:
  De ſlagâar klopt van min. 't gezicht ſchiet lonk op
    lonk.
Kupido, uit haar borſt nu hooger opgeſteegen,
  Staat met zijn toortzen in haar oogen al te pronk.
O Selkart, uw geluk gaat alle ſchat te boven,
  Ziet gy niet hoe de Bruid ſtilzwygende u al vleit,
En dat haar oogjes u zoo vrindelijk belooven,
  Dat gy op ieder kus te wagten hebt beſcheit?
Staa vaſt dan Bruidegom, dit vuur is niet t'ontvlieden;
  Gy zult gebieden een, die met haar fier gezicht
Op elk een oogenblik kan duizenden gebieden,
  En woeſten temmen, en geleiden tot hun plicht,
Maar zacht! wat glanſſen doen mijn geeſten dus ver-
    warren?

Digitized by Google

Een ſprenkelende vlam, gelijk het zonnelicht,
Slaat door de glazen heen. of draagt de kamer ſtarren?
Of komt de Minnevlam bedwelmen mijn gezicht?
Ik zie! o ja ik zie! Vrou Venus op haar wagen,
Van glinſt'rend paerlemoer, en blinkend diamant.
Zy daalt hier voor ons oog op 't voorſpel van het daagen,
En vult de huwlijkskoetz met aangenaame brand.
De ſtarren zwichten nu deez' godheid is beneden:
Zy âamt een friſſen dauw. de ganſche lucht ontlaat.
De ſteenen gloeijen daar zy over komt getreeden;
Terwijl haar hel gezicht het vuur uit d'aarde ſlaat.
Nu Bruid, de tijd genaakt om u gereet te maken:
Leg eens de maagdeſchaamte en haare zorgen af;
'τ Blos brand al op uw wang. 't is ook de tijd van blaaken.
Gebruik de vreugde die u kuiſche liefde gaf.
Zie hoe u Venus wenkt, en doet de Juffers bloozen.
Ga, ſpoei uw trage tred, op 't goddelijk gezach.
De morgenſtond beſtrooit het Ooſt met roode roozen,
En Liefde ſchrijft uw naam op 't voorhoofd van den dag.

Digitized by Google

Ter Bruilofte van den Heer

HENDRIK BERTIN,

En JUFFROUW

MARIA de FRANS.

OP mijn dichtluſt, ſtel de ſnaaren
Op dit wenſchelijke paaren
Van Bertin en van de Frans:
Waag een kansje na de krans.
Venus, wild met lieflijk woeden
Voor een tijd mijn zinnen voeden;
Steek mijn geeſt aan met uw vier,
En begunſtig mijne lier.
Bruigom, die nu zoo veel dagen
Om de wêermin hebt gaan klaagen;
Hier is 't einde van uw zorg;
Want de Liefde blijft uw borg.
Zie maar, hoe Mariaas oogjes,
Onder d'ebbebruine boogjes
Toonen, door dat glad vernis,
Dat zy ook verwonnen is.
Maar verwonnen om te winnen,
Als gy hart en ziel en zinnen

t'Saamen ſluit in een verbond,
En verzegeld met uw mond.
Nu zal u de Liefde leeren,
Hoe hy vreugde kan vermeeren
Als gy beide in deeze nacht
Voelen zult uw leet verzacht.
Hy zal duizend lekkre lusjes
Enten op uw lieve kusjes,
Die gy niet en geeft zoo draa,
Of hy baauwtze u daatlijk naa,
Om weêr nieuwe minnetrekken
In uw boezem op te wekken,
Als zijn vlammen, heel verhit,
Vliên van 't een door 't ander lit.
Doch hoe 't u word aangepreezen,
Bruidje, gy ſchijnt noch te vreezen:
Weet, die Venus ſpraak verſtaan,
Datze altijd te bruiloft gaan.
Maar ik zie de ſchaamte gloeijen,
't Bloed door uwe koontjes vloeijen:
'K zie u ook op elkeen tred
Beeven daar ge uw voetjes zet.
'k Zie de laauwe traantjes rollen,
Om aan Kuisheid te vertollen;

Die

Die alleen uit enkle ſpijt
By zich zelfs de Min beſtrijd.
En gy kwaamt niet uit haar handen,
Was zy meê niet bang voor 't branden.
Min is niet te keer te gaan:
Zijne vlam ſteekt alles aan.
Want daar Venus ſchiet haar lonken,
Springen uit de traanen vonken;
En haar zoon uit vuur gebaart,
Is meê van dien zelven aart.
'k Zie zijn vlam al voor uw oogen
Om de traantjes op te droogen.
Wat een aangenaam bedrijf?
Bruigom, ſpreek'er hart in't lijf.
Maar gy voelt al meê de koortzen
Van Kupidoos minnetoortzen,
En zijn brandkloek moê geluid
Daagt u in het ſtrijdperk uit.
Wilt dan op zijn wenken paſſen,
Eer de zon u komt verraſſen,
Die al door de wolken breekt,
En zijn hooft ten bedde uitſteekt.
Venus laat op uw gordynen
Nu al duizend ligjes ſchynen,

Digitized by Google

Die als gouwde ſtarren ſtaan
Tintlen by de zilvre maan
Om uw zieltjes te doen ſtremmen;
Als zy in de weelde zwemmen
Op het dobbrend ledekant,
En daar ſtooven in die brand:
Brand om weer met brand te bluſſen
Door het ſlibberige kuſſen.
Heilige weelde zonder end,
Die de zinnen keert en wend,
Dat'er onder 't lieflijk woelen
Niet gevoelt word als gevoelen;
Daar een rilling door het bloed,
Op en af loopt als een vloed,
Dan wat ſneller, dan wat traager,
Na de Minnebuijejager
Weerzijds geeſten heeft beroert,
En tot ſtormen aangevoert.
'k Voel 't Idaliſch vuur meê blaaken.
Tijd is 't om mijn ſpel te ſtaaken,
Eer ik door dat zelfde vier
Zeng de ſnaaren van mijn lier.

E I N D E.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google